

SÖZDEN ÖZE

zamansız yazılar

9/C ÖĞRENCİLERİ

Eserler
9/C Sınıfı Öğrencileri

Kapak Tasarımı
Muhammed Emir Bedir

İç Tasarım
Mustafa Miraç Kolsuz
Zeynep Yeşil
Nihal Sümer
Sare Bozkurt
Ömer Eymen Ekinci
Nil Ecem Ünlü
Hivda Yıldızlı
Azra Yıldırım

Nihal Şanlı Doğan
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

ÖNSÖZ

Gençlerimiz, farklı ilgi alanları ve yetenekleriyle keşfedilmeyi bekleyen birer hazine gibidir. Onları sadece akademik başarılarıyla değerlendirmek yerine, sanata, edebiyata ve düşünce dünyasına olan ilgileriyle de desteklemeli, bireysel potansiyellerini ortaya koymalarına fırsat tanımamızdır. Bu noktada, okulumuzda yürütölen yazarlık atölyeleri büyük bir önem taşımaktadır. Gençlerimize kendilerini ifade etme, iç dünyalarını keşfetme ve düşüncelerini kaleme dökme becerisi kazandırarak onları hayata daha donanımlı bireyler olarak hazırlamayı hedefliyoruz.

Kalem, sadece yazı yazmak için kullanılan bir araç değildir; aynı zamanda düşüncenin, kimliğin ve değerlerin bir yansımasıdır. Yazarlık süreci, gençlerimizin kendi köklerini, kültürel miraslarını ve toplumsal sorumluluklarını daha iyi kavramalarına katkı sağlar. Böylece, sadece bireysel gelişimlerine değil, aynı zamanda topluma fayda sağlayan, duyarlı ve bilinçli bireyler olarak yetişmelerine de imkân sunar.

Bizler, eğitimciler olarak, gençlerimizin farklı yönlerini keşfetmek ve yazarlık yönlerini geliştirmek için kararlıyız. Çünkü biliyoruz ki bu süreç, yalnızca edebiyatı değil, bir neslin düşünce yapısını da inşa etmektir. Onların kalemine dokunmak, fikir dünyalarına katkıda bulunmak ve hayallerine rehberlik etmek, geleceğe yapılan en kıymetli yatırımlardan biridir.

Haluk DEĞİRMENCİ
Okul Müdürü

Cemil Meriç der ki: "Meçhule açılan bir kapıdır kitap." Biz de bu amaçla yola çıktık. Yolculuğumuzun ilk adımını genç yazar ve şair adaylarıyla attık ve kısa sürede gördük ki yazın dünyasında iz bırakmaya hazır, sonsuz bir potansiyele sahip gençlerimiz var. Şiirin kapısını aralamış, öykü ve deneme penceresinden göz kırpan, hayal âlemine yolculuğa çıkan yazar adaylarımızın yanında olmak ve onlara değer katmak en büyük amacımızdı.

Gelin, birlikte kelimelerle yıldızlara dokunalım, hayallerden bir evren kuralım ve edebiyatın sonsuz ufkunda ışığımızı yakalım.

Nihal ŞANLI DOĞAN

Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni

BU ŞİİRLERİN TELİF HAKKI 9/C SINIFINA AİTTİR.

SON BİR OYUN & SON BİR PROVA

Son bir oyun daha oynayalım, sonunu bile bile
Ama bu kez en iyi rollerimizi oynayalım.
Sen "git" diyen benliği oynarken,
Ben "kal" diyen kalbimi dinleyeyim.

Hadi, son bir prova yapalım,
Ama bu kez ezberden okumayalım.
Sen gerçekten sevmiş gibi bak,
Ben de ilk kez inanıyormuş gibi kalayım.

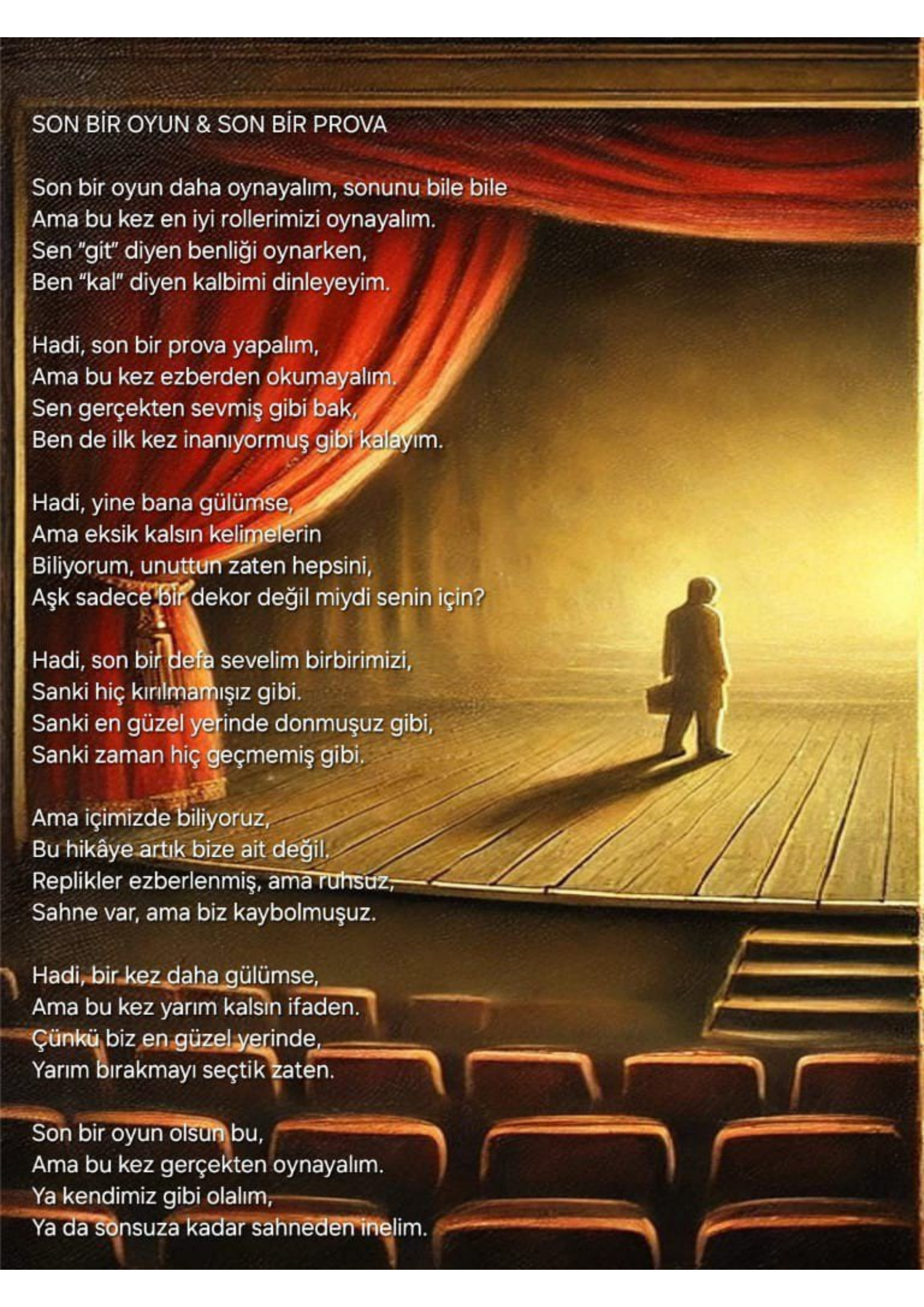
Hadi, yine bana gülümse,
Ama eksik kalsın kelimelerin
Biliyorum, unuttun zaten hepsini,
Aşk sadece bir dekor değil miydi senin için?

Hadi, son bir defa sevelim birbirimizi,
Sanki hiç kırılmamışız gibi.
Sanki en güzel yerinde donmuşuz gibi,
Sanki zaman hiç geçmemiş gibi.

Ama içimizde biliyoruz,
Bu hikâye artık bize ait değil.
Replikler ezberlenmiş, ama ruhsuz,
Sahne var, ama biz kaybolmuşuz.

Hadi, bir kez daha gülümse,
Ama bu kez yarım kalsın ifaden.
Çünkü biz en güzel yerinde,
Yarım bırakmayı seçtik zaten.

Son bir oyun olsun bu,
Ama bu kez gerçekten oynayalım.
Ya kendimiz gibi olalım,
Ya da sonsuza kadar sahneden inelim.

Finalde kavuşuyoruz diyelim,
İzleyen herkes alkışlasın bizi.
Belki de gerçekten başarırız,
Ve mutlu sonu bu kez kaçırmayız.

Biliyorum, sahte olabilir bazı şeyler,
Ama ya gerçekten hissetmeye başlarsak?
Ya bu oyun, oyun olmaktan çıkarsa?
Bunu denemeye değmez mi?

Hadi, son bir oyun daha,
Hadi, son bir prova...
Ama bu kez ne sahneye çıkalım,
Ne de kendimizi kandıralım.

Maskeleri çıkaralım,
Ve birbirimize itiraf edelim:
Biz bu hikâyeyi kaybettik,
Ama rol yapmaya devam ettik.

Son bir kez elveda diyelim,
Ama içimizden değil, sadece dilden.
Son bir oyun daha olsun derdim ya,
Boş ver artık, sen kararını vermişsin zaten.

İstediğim, bir oyun değil aslında,
Ne yeniden seilmek ne de yeniden yanmak.
Yalnızca bir anlığına hatırlamak istedim.
Sevmeyi, inanmayı, hayal kurmayı...

Ama hayır, artık istemiyorum.
Ne seni ne de kalbimi yoran ihtimalleri.
Bir "belki" olsun diyordum ya,
Unut onu... artık istemiyorum seni.

Miraç KOLSUZ

ABSÜRT

Bir zelzele oldu, açtım gözlerimi.
Bir sağa baktım, bir sola.
Pabuçlarım girmiş kol kola.
Kırmadım onları bağladım,
Bilmeden uzaklara yol aldım.
Bir kapı, iki kapı, üç kapı
İşte karşımda görkemli yapı.
Bir selam verdim pencerenin demirliklerine,
O da iletti tüm sevdiklerime.
Yürüdüm, durdum, yeri geldi oturdum.
Bir tanıdık gördüm hemen yanına sokuldum.
-Günaydın!
-Günaydın.
Sonra o başka yola, ben başka yola
Çok yorulduğum biraz mola.
Bir köpek belirdi önümde "Adın ne?" dedi.
Döndüm, düşündüm.
Dudaklarım "İyi, sen?" dedi.
O kuyruk salladı, ben başımı
Ağacın dalları ördü saçımı.
Az yürüdüm, çok yürüdüm bir yaprağa bastım.
Bir kedi, iki kedi, üç kedi
Hepsi bir ağızdan "Bugün günlerden ne?" dedi.
Dedim "Günlerden pazar, değmesin bana nazar."
İlk kedi mivayladı,
İkincisi havladı.
Sıra geldi üçüncüye
Bekledim, bekledim çit yok.
Bacaklarımda derman yok.
Bir an hissettim yanağımda acı,
Karıştırdı ana, bacı
Hüngür hüngür ağladım, üzüntüden bayıldım.
Kaldırımın üstünde ayı gibi horladım.
Bir yanım komada bir yanım Roma'da
Yatağımin ucunda korkudan uyandım.

Yiğit ŞANLIER

ÜSKÜDAR'IN YALNIZLARI

Hıçkırarak ağlar gariban kargaları,
Yorulmuş mendil satan çocukları,
Eski bir şarkıyı söyler apartmanları,
Geçmişte saklı Üsküdar'ın yalnızları.

Müşteri ister simitçi dayıları,
Sıkılmış ayakta dikilen sokak lambaları,
Çiğ tutmuş tahta bankları,
Bitmeyen ekmek sıraları.

Balıklara tokat atar deli dalgaları,
Başı boş gezer kimsesiz sarhoşları,
Esnaflar kapatır dükkanları,
Geçmişte saklı Üsküdar'ın yalnızları.

Yiğit ŞANLIER

ZAMANIN GÖLGESİ

Zaman akar, suskun bir nehir gibi,
Bazen karanlık, bazen korku rengiyle gelir.
Yazın kavurucu ateşi, içindeki yalnızlıkla,
Sonra kışın soğuk rüzgarı, umutları dondurur.

Bahar, sararmış bir kuş gibi uçar karanlık rüyalarla,
Dallar çıplak, umutlar tükenmiş gibi.
Göklerde bulutlar, gri bir örtü gibi,
Her şey çürük, her şey bir sonun habercisidir.

Ama kış gelir, ölüm adımlarıyla yaklaşır,
Beyaz örtüsüne sarar dünyayı, boğar her canlıyı.
Ağlayan yapraklar, sessizce yere düşer,
Ve zaman, bir an bile olsa, sonlanmış gibi olur.

Sonbahar, solmuş bir ressamın fırçası,
Sararmış yapraklar, hüsrânın son ezgisi.
Fakat her mevsim, diğerini bekler,
Zaman, terkedilmiş bir döngüde, sonsuzca yavaşlar.

Yaz geçer, kış gelir, bahar uyandırılmaz,
Ve her mevsim, acı dolu bir öykü anlatır.
Zaman, karanlık bir şair gibi yazmaya devam eder,
Bir yılın çöküşünde, ruhumuz erir, kırılır.

Nil Ecem ÜNLÜ

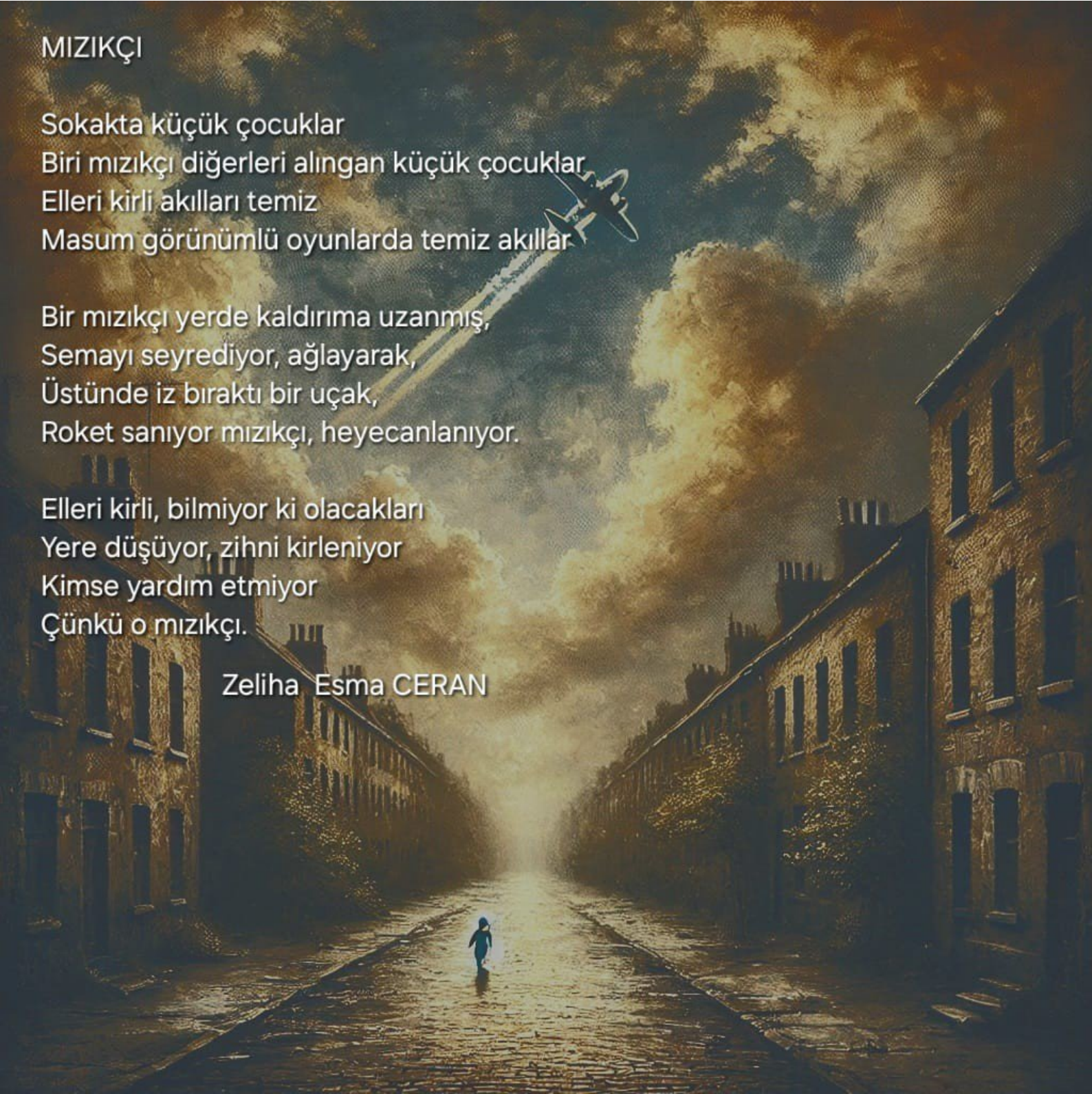
MIZIKÇI

Sokakta küçük çocuklar
Biri mızıkçı diğerleri alingan küçük çocuklar
Elleri kirli akılları temiz
Masum görünümlü oyunlarda temiz akıllar

Bir mızıkçı yerde kaldırıma uzanmış,
Semayı seyrediyor, ağlayarak,
Üstünde iz bıraktı bir uçak,
Roket sanıyor mızıkçı, heyecanlanıyor.

Elleri kirli, bilmiyor ki olacakları
Yere düşüyor, zihni kirleniyor
Kimse yardım etmiyor
Çünkü o mızıkçı.

Zeliha Esmâ CERAN

ZAMANIN YOLU

Zaman, yavaşça akıp giderken,
İlkbahar uyanır, yeşerir her köşe.
Kuşlar şarkılar söylerken,
Çiçekler açar, bahar gelir yavaşça.

Sonra yaz, sıcakını sarar dünyayı,
Denizler mavisini sunar gökyüzüne.
Güneşin altın ışıkları sarar yeri,
Ve her anı bir hüznle hatırlatır geçmişe

Sonbaharda sarar yapraklar altın rengi,
Rüzgarın şarkısı solgunlaşan çiçeklerle.
Gök, hafifçe ağlarken gölgesinde,
Zaman yavaşça düşer toprağa.

Kış, bembeyaz örtüsünü sererken,
Bütün dünya bir sessizliğe bürünür.
Soğuk, derin uykusunu alırken,
Zaman, kar taneleriyle birlikte düşer rüyaya.

Abdullah Kerem ERİN

KAYIP TAÇ

Anı şanı, sarımtırak saçları,
Elinde kılıcı, başında tacı.
Mücevherle bezenmiş sarayı,
Yakışıklı mı yakışıklı, bir o kadar da kaslı.

Vardı bu padişahın bir sırrı,
Geçmişi hiç hatırlamazdı.
Bir gün gözlerini açtı, boştu odası,
Yanında yoktu sadrazamı, gümüş kılıcı.

Kalktı yatağından, etrafına baktı,
Umutsuzluk ve sessizlik odayı sarmıştı.
O sırada anladı, ne saray ne taç vardı,
Hepsi yalnızca sıradan bir rüyaydı.

Ömer Eymen EKİNCİ

BENİ UNUTTUN

Ruhum üşüyor unutulmuş sokakta
Pis birikintilerde geçmişi görüyorum
Belki bir sokaktayım ama banklar bana arkadaş,
Yağmur bana arkadaş

Kaldırımlar bana kucak açmış
Belki bir sokaktayım ama evim olmuş benim
Dur gitme bekle hayat
Beni unuttun, beni unuttun

Rüzgar bile esmez olan bu sokakta
Beni unuttun beni unuttun
Gölgemi bile aldın
beni unuttun, beni unuttun

Her gün bekledim o treni
Yeniden dön yeniden
Herşeyimi aldın bir ben kaldım
Beni de al ,beni de al

Zeynep YEŞİL

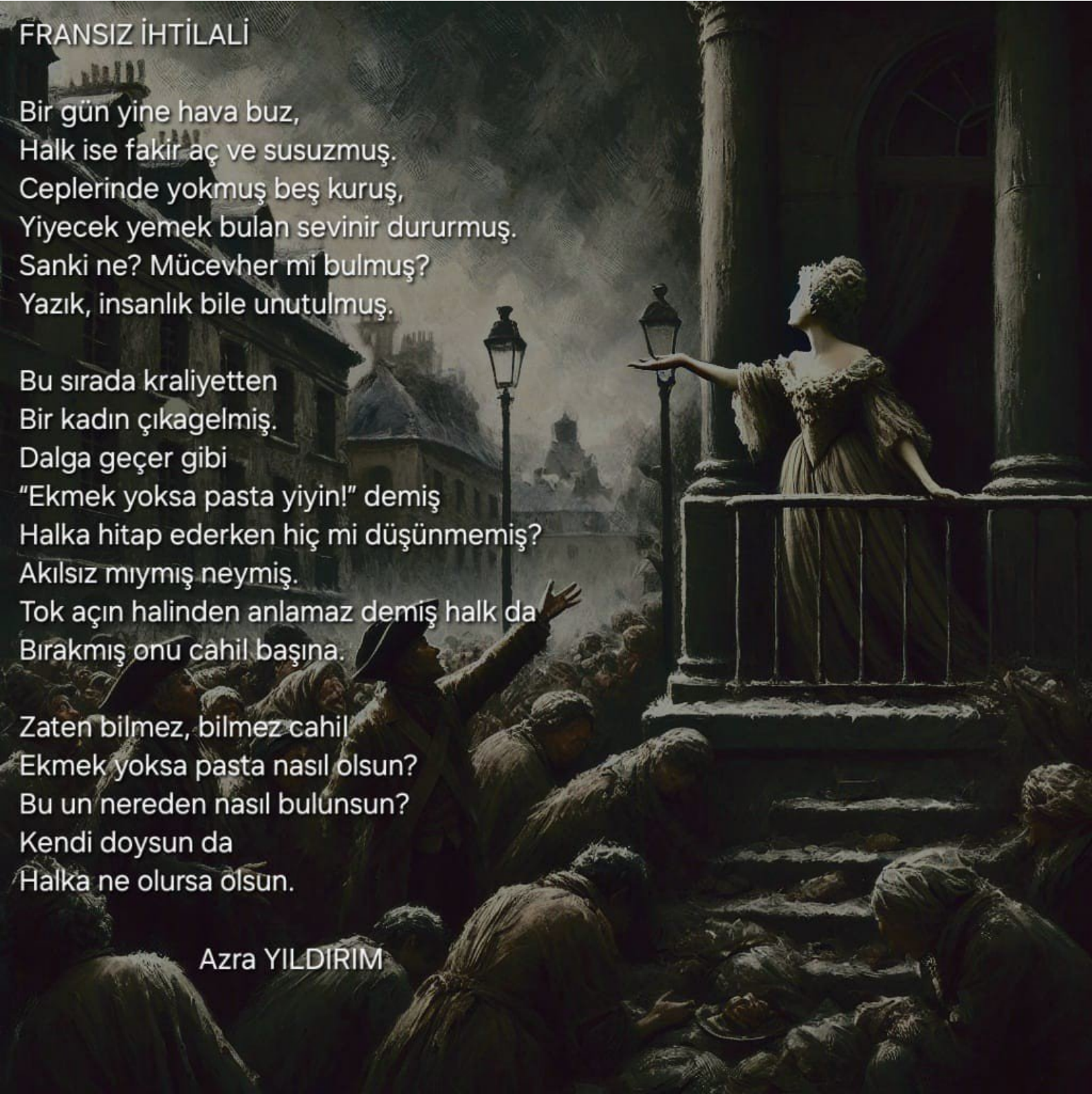
FRANSIZ İHTİLALİ

Bir gün yine hava buz,
Halk ise fakir aç ve susuzmuş.
Ceplerinde yokmuş beş kuruş,
Yiyecek yemek bulan sevinir dururmuş.
Sanki ne? Mücevher mi bulmuş?
Yazık, insanlık bile unutulmuş.

Bu sırada kraliyetten
Bir kadın çıkagelmiş.
Dalga geçer gibi
"Ekmek yoksa pasta yiyin!" demiş
Halka hitap ederken hiç mi düşünmemiş?
Akılsız mıymış neymiş.
Tok açın halinden anlamaz demiş halk da
Bırakmış onu cahil başına.

Zaten bilmez, bilmez cahil
Ekmek yoksa pasta nasıl olsun?
Bu un nereden nasıl bulunsun?
Kendi doysun da
Halka ne olursa olsun.

Azra YILDIRIM

ZAMANIN YOLCUSU

Zamanımız geçiyor, mevsimler akıp gidiyor.
Durma yolcu durma!
Baksana ömür bitiyor.
Yaz dediğin ne ki üç ay değil sanki üç gün gibi,
Hayat bir rüzgar, sen de boynu bükük bir yaprak gibi.

Sonbaharda dökülen yeşil yaprak misali,
Bir oraya bir buraya gidiyorum.
Her yaprak hayatın yolcusu,
Arada bir çiçekler açıp kelebekler uçuşur tabii.

Kışları yaprak gider en ücra köşelere,
Görünmez yok olurlar
Tıpkı benim gibi.
Hayatı yaşa sen yolcu!
Benim gibi olma.
Sonra bakmışsın yol bitmiş çareler tükenmiş.

Sare BOZKURT

HAYALLERDESİN

Herkes bir yerlere uçuşurken,
Ben seni bekledim.
Zamanın topunda birleşsek de,
Gelmeyecektin bilirdim.

Senin yaşadığın yerde yaşamak,
Seninle yaşamak gibi değildi.
Herkes vardı sen yoktun,
Bilirdim.

Ruhum seni kaybetmiş gibi değildi,
Seni bulmuştu sanki.
Umut kendini sökmemişti kalbimden,
Belkileri de götürmüştün sen.

Güler ÖZYAKIŞIR

MELUN

İstemiyorum hayatımda başka bir el kızı,
Düşünmekten uykusuzum gözlerim hep kırmızı.
O zalim yokken gitti, içimden bir sızı,
Şimdi gel benim geçmişimin izlerini kazı.

Eski beni geride bıraktım, el salladı öteden,
O melun eksik kalmaz hiç sevgiden.
Hiç merakım yok yeni biriyle tanışmaya,
En kalabalık yalnızlıktayım değmez anlatmaya.

Yiğit ŞANLIER

RENKLİ DÜNYALARA KAÇIŞ

Gözlerimi kapatırım, kendimi bırakırım hayallere;
Renkli bir dünyada süzülürüm, özgürlüğümün peşinde ben yine.

Uçan atlar , konuşan hayvanlar , sihirli değnekler...
Her şey gerçeğe dönüşebilir tek bir dilekle.

Hayal dünyam bir sığınak, bir kaçış yeri;
Düşüncelerim kelebekler gibi narin, ince bir peri.
Gerçeklik bazen ağır gelir, yorar beni,
Ama hayallerim hep yanımda; bir dost, bir rehber gibi.

Hayalimin her köşesi renklerle dolu bir çiçek bahçesi,
Her köşesi bir dünya, her an bir başka serüvenin adresi,
Gerçek bazen kaybolur, ama düşlerim her yerdedir;
Sonsuzluk bu dünyada büyük bir umutla yeşerir.

Miraç KOLSUZ

YEŞİL GÖZLERİN

Zümrüt yeŐili, bir ışık gibi
Kimi huzur verir, kimi hırçın gibi
Gözlerin eşsiz, bir hazine gibi
Her bakışın yakar, kavurur gibi.

Bir yaprak yeŐili, bir su kadar duru
Gözlerin bahardır, kalbime bir uğru
Gören herkes susar, arar bir huzuru
Her bakışın bırakır tatlı bir nuru.

Hivda YILDIZLI

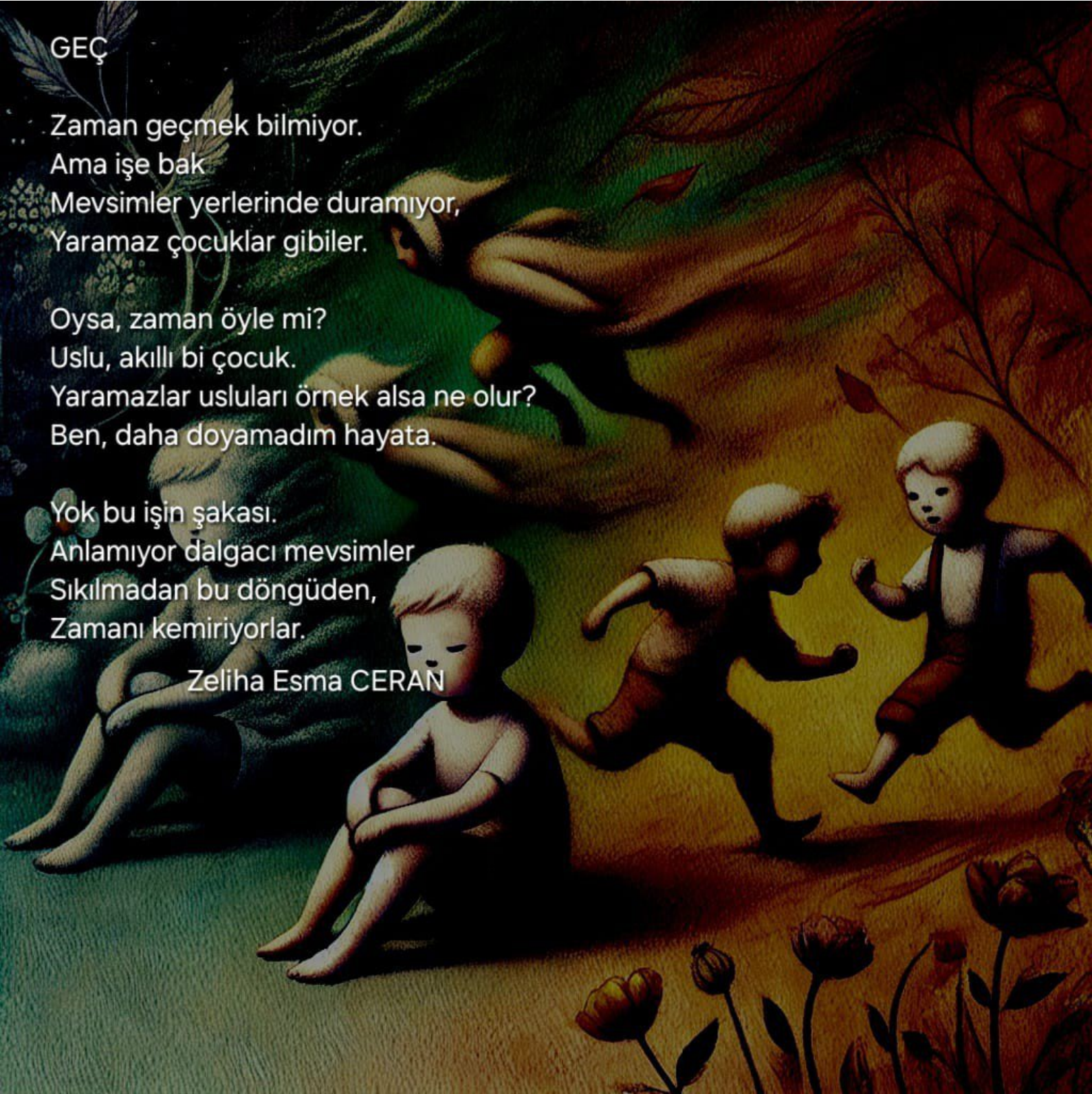
GEÇ

Zaman geçmek bilmiyor.
Ama işe bak
Mevsimler yerlerinde duramıyor,
Yaramaz çocuklar gibiler.

Oysa, zaman öyle mi?
Uslu, akıllı bi çocuk.
Yaramazlar usuluları örnek alsa ne olur?
Ben, daha doyamadım hayata.

Yok bu işin şakası.
Anlamıyor dalgacı mevsimler
Sıkılmadan bu döngüden,
Zamanı kemiriyorlar.

Zeliha Esmâ CERAN

ANILARIN NEHRİ

Gece büyür, yıldızlar parlar,
Ay ışığı altın bir yar.

Rüzgâr eser kuytularda,
Kelimeler hep susar, sabahı arar.

Bir çiçek açar, rüzgârla savrulur,
Gözlerim dalar, her biri kaybolur.

Zaman bir nehir gibi akar,
Ve her an bir anı dokur.

Ömer Eymen EKİNCİ

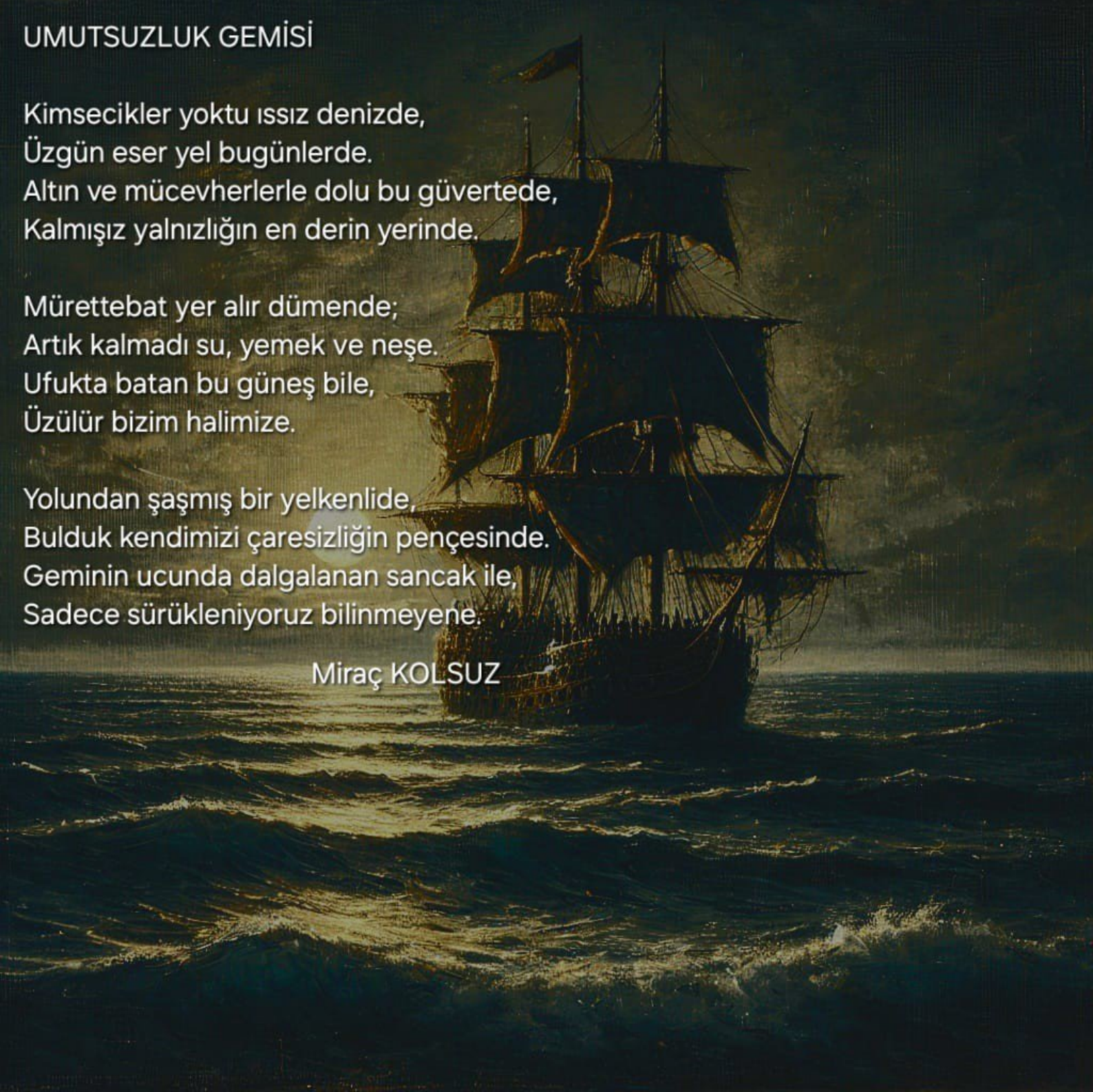
UMUTSUZLUK GEMİSİ

Kimsecikler yoktu ıssız denizde,
Üzgün eser yel bugünlerde.
Altın ve mücevherlerle dolu bu güvertede,
Kalmışız yalnızlığın en derin yerinde.

Mürettebat yer alır dümende;
Artık kalmadı su, yemek ve neşe.
Ufukta batan bu güneş bile,
Üzülür bizim halimize.

Yolundan şaşmış bir yelkenlide,
Bulduk kendimizi çaresizliğin pençesinde.
Geminin ucunda dalgalanan sancak ile,
Sadece sürükleniyoruz bilinmeyene.

Miraç KOLSUZ

SON KEZ PARLAYAN ATEŞ

Kırık bir aynanın buz gibi yüzeSonyinde,
Saklıdır gecenin sakladığı, intikam.
Küllerin arasındaki ateş gibi,
Büyür içimde intikam.

Her gün yeniden parlar ateş,
Gecenin karanlığında, kalbimin derinliklerinde
Yeniden parlayıverir o ateş,
Soğuk bir el dokunur ruhuma.

Bir yankı gibi tekrarlar kötü ruh,
Dibi görünmeyen kuyuda kaybolur yüzün,
Gözlerimde kalan son damlalar akar,
Son kez senin için.

Zeynep YEŞİL

SEN ANLAMAZDIN

Seviyor muydum neydi?
Öyleydi işte.
Sen anlamazdın,
Neler olduğunu
Gülüp geçerdin.

Benim gönlüm kırılır,
Dudaklarım solardı yaprak misali.
Sen yine anlamazdın,
Neyin geçip gittiğini.
Gülüp geçerdin.

Ben sesini çizmek,
Ben gözlerini yazmak,
Ben kalbini yaşatmak,
Ben isterdim işte bir şeyler
Sen anlamazdın.

Güler ÖZYAKIŞIR

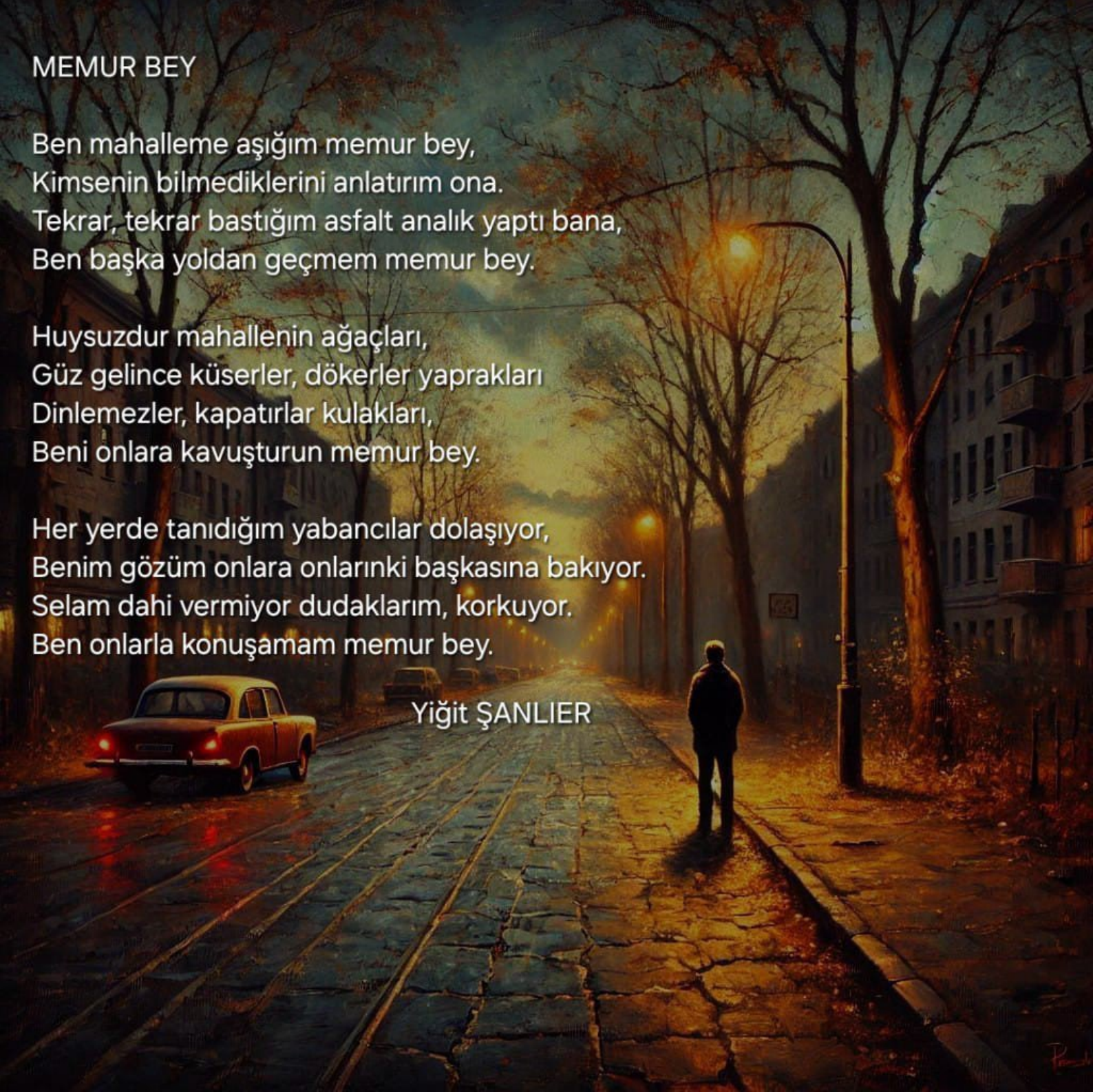
MEMUR BEY

Ben mahalleme aşığım memur bey,
Kimsenin bilmediklerini anlatırım ona.
Tekrar, tekrar bastığım asfalt analık yaptı bana,
Ben başka yoldan geçmem memur bey.

Huysuzdur mahallenin ağaçları,
Güz gelince küserler, dökerler yaprakları
Dinlemezler, kapatırlar kulakları,
Beni onlara kavuşturun memur bey.

Her yerde tanıdığım yabancılar dolaşüyor,
Benim gözüm onlara onlarınki başkasına bakıyor.
Selam dahi vermiyor dudaklarım, korkuyor.
Ben onlarla konuşamam memur bey.

Yiğit ŞANLIER

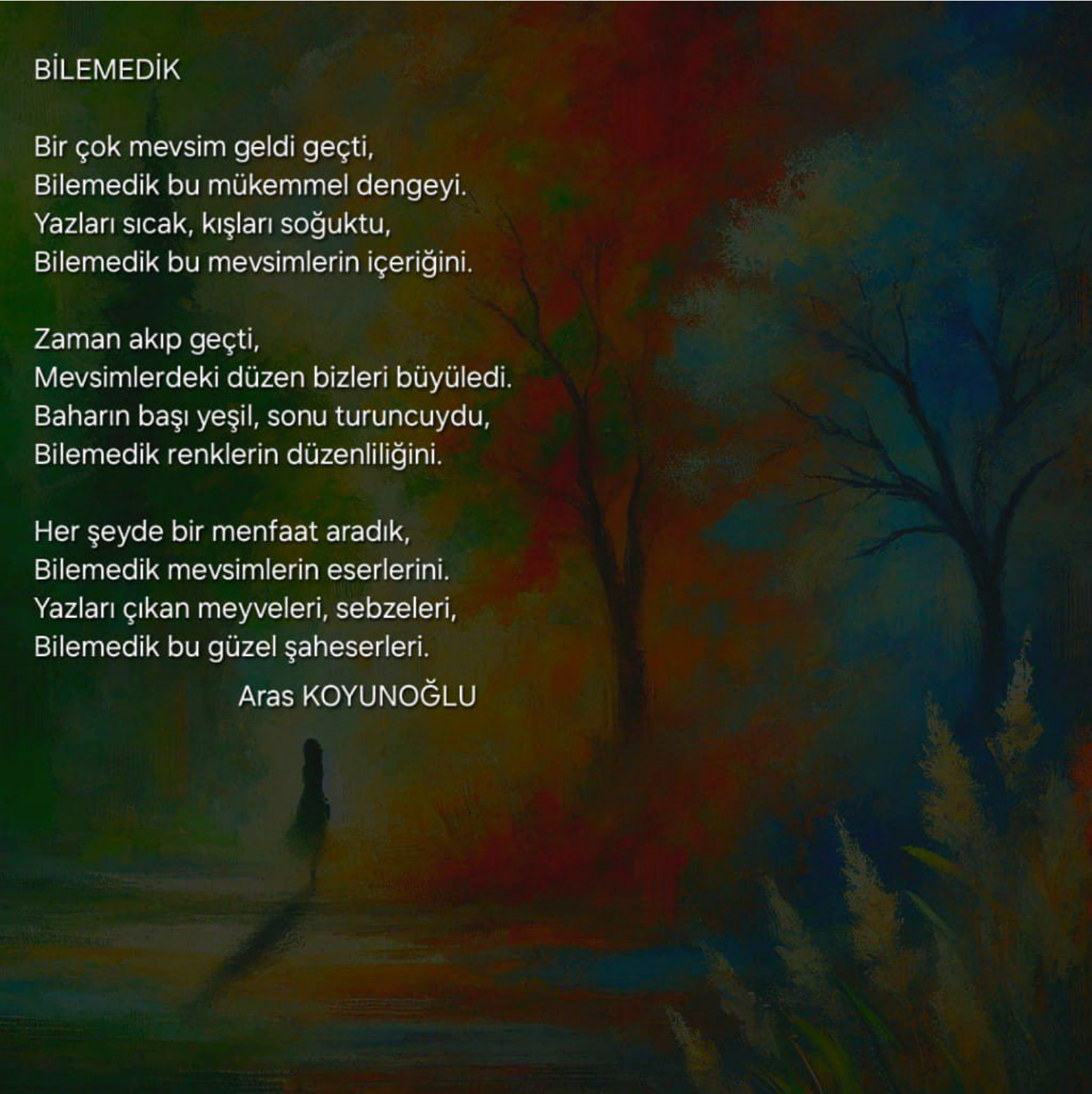
BİLEMEDİK

Bir çok mevsim geldi geçti,
Bilemedik bu mükemmel dengeyi.
Yazları sıcak, kışları soğuktu,
Bilemedik bu mevsimlerin içeriğini.

Zaman akıp geçti,
Mevsimlerdeki düzen bizleri büyüledi.
Baharın başı yeşil, sonu turuncuydu,
Bilemedik renklerin düzenliliğini.

Her şeyde bir menfaat aradık,
Bilemedik mevsimlerin eserlerini.
Yazları çıkan meyveleri, sebzeleri,
Bilemedik bu güzel şaheserleri.

Aras KOYUNOĞLU

SUSUZ YOLCU

Susuz bir yolcuyum,
Gönlünün çöl yerinde.
Göremediğin aşkıımı,
Saklarım en derinimde.

Nasıl unutabilirim,
Kuruyan gözlerimin nedenini?
Söyle, nasıl bitirebilirim?
Bu içimdeki savaşı şimdi.

Korurken mesafeni,
Kim söyleyebilir?
Gözlerime baktığında,
Kalbimdeki gerçeği.

Dünyalar kadar sevsem de seni,
Gözün hiç görmedi beni.
Ruhum sayıklasa da ismini
Söyleyemedim gitti.

Sessizliğimden anla,
Anla artık beni.
Bir rüya ile gerçek arasında
Sıkışıp kalmışım gibi.

Azra YILDIRIM

ÇALMA

Düşlerimdeki o eski seni,
Anılarım yaşatacak.
Bilmediğın düşlerimi,
Sır gibi tutacak.

Anılarım canlı kalsın ki,
Aklımdaki sen yaşasın.
Buna da beni hasret etme
Olmayacağıın yarın nasılsa.

Zeliha Esmâ CERAN

FARK EDEMEDİLER

Fark edemedim, her yer karanlık
Asılıyken kulaklarımda hain gülüşmeler,
Yalanın kokusuysa burnumda,
Gözlerimi kör sandılar.

Her yerde çeşit çeşit tilkiler,
Sandılar ki tilkiler kandım.
Fark edemediler,
Ben kargalara yarandım.

Tilkilerin güzelliği ile
Yalnızlığımın sesini bastırdım.
Fark edemediler,
Gözlerimi ben kapadım.

Zeliha Esmâ CERAN

BU OYUN DEĞİL Kİ

Bir kıvılcım gibi yanarız, sönmeye meyilli.
Kül olmaya hazır, gönlümüz deli.
Güneşe yürüdük, yol bitmez sandık,
Kaderle oynadık; bu oyun değil ki.

Fırtınalara rest çektik aklımızca,
Oysa savrulduk, tek bir solukta.
Bir dağ başında parlasak da,
Sönmeye mahkumduk en sonunda.

Ne sandık kendimizi, neye kandık?
Küçük birer kalptik, fazla inandık.
Bir saate benzerken tik taklarımız,
Sevdaya dünya yetmez sandık.

Uyan artık, aç gözlerini sevdiğim.
Kendini sandığın her neyse, vazgeç.
Yakma ateş içinde düşlerini,
Atma karanlığa sevdanı.
Kaybolma karanlık dumanlarda,
Boğulma, boyunu aşan o derin okyanuslarda.

Bırak rüzgar essin, yol bulasın.
Her yeni günde sen doğasın.
Alevin sönsen de unutma sakın;
Küllerinin içinden yeniden yanarsın.
Kaderle oynadık; bu oyun değil ki.

Miraç KOLSUZ

AĞACIN SONBAHARI

Yeşil yapraklar bürünmüş sarı ve turuncuya,
Üzmüşler benim güzel ağacımı.
Rüzgar almış, götürmüş ağacın evlatlarını,
Üzmüşler benim güzel ağacımı.

Ama bilirim ben,
Ayağının ucundaki evlatlarının yasını,
Gözyaşlarıyla ıslanan gövdesinde nasıl tuttuğunu,
Üzmüşler benim güzel ağacımı.

Kökleri uzanmış daha derine,
Acısı ona katmış biraz daha olgunluk.
Üzmüşler benim güzel ağacımı.
Rüzgar üzülmüş ağaca, bırakmış esmeyi.

Ağacın gözyaşları dinmiş,
Her zaman yaptığı gibi,
Yeniden denemiş iyileşmeyi.
Üzmüşler benim güzel ağacımı,
Üzmüşler.

Zeynep YEŞİL

DÖNGÜM

Yorulduğum tekrar edenlerden,
Boğazımdaki yutkunmalardan,
Düşüncelerimin tekrarından,
Ansızın ıslanan kirpiklerimden.

Sızlayan yüreğimden,
Artık umudunu yitirmiş beynimden,
Yalnızca düşünmekten,
Ve bu güzel gökyüzünden.

Belki gelir demekten,
Gözlerini gözlemekten,
Hiçbir şeyi bilmemekten,
Kulağımı kapatmaktan.

Beklentim sağır olmaktan,
Sonsuz, kaygısız, kurgusuz.
Alışır mıydım bilmem günlere onsuz?
İnanırım ki umudu sonsuz.

Gülfidan GÜÇLÜ

SEVDİM

Topraktan sevdim seni ben,
Bir gün gideceğini bilerek.
Vazgeçmedim hiç,
Farkedersin zaten.

Uçurumun dibinde bulmuşum seni ben,
Engel olmamışlar, sevmeme seni.
Zarar göreceğimi farketmişler,
Lakin engel olmamışlar, tutmama seni.

Ben de bildim,
Olmayan sonumu.
Ben de bildim,
Geçmeyecek günlerimi.

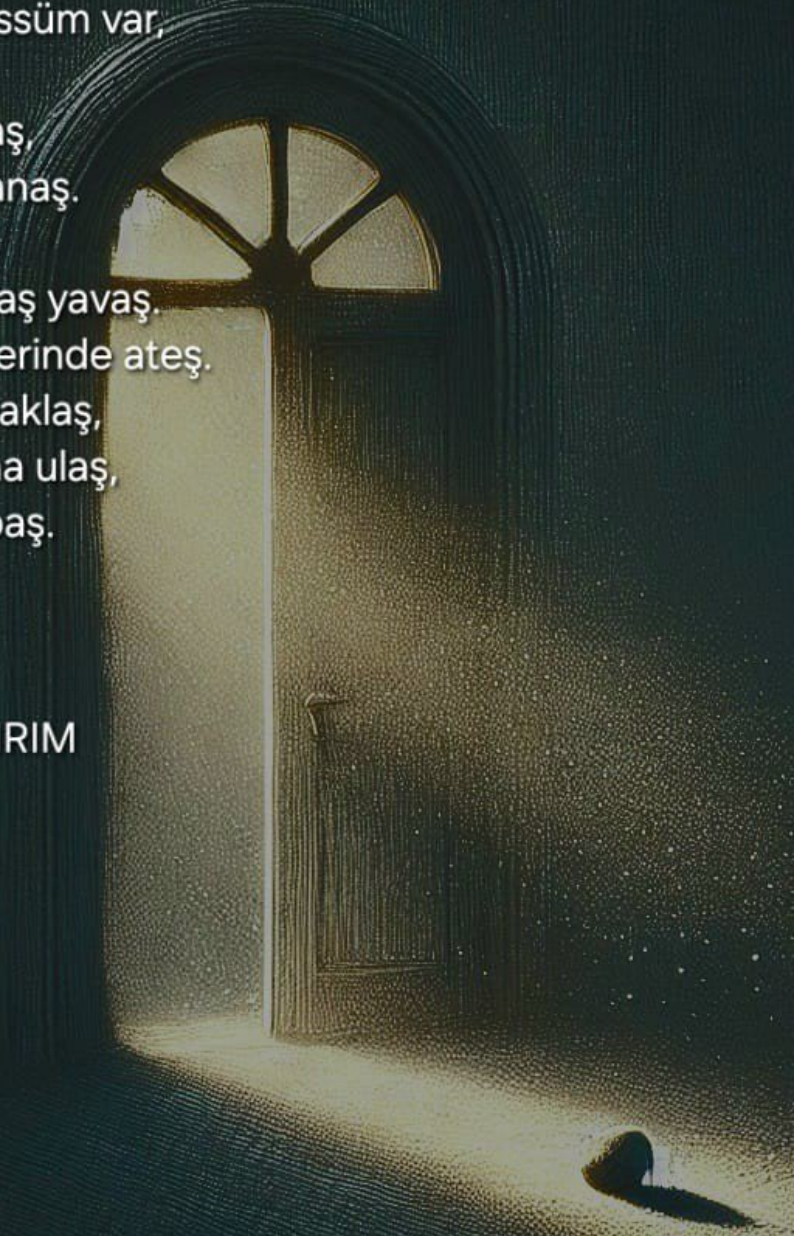
Lakin vazgeçmedim sevmekten seni.
Nefes almadan nasıl
Yaşayabilirdim ki zaten?
Kimse anlamadı nefesim olduğunu

Güler ÖZYAKIŞIR

GEL GÖR VE KAÇ

Dudaklarında tebessüm var,
Gözlerinde yaş.
Pencereye atılan taş,
Der bana kapıya yanaş.
Sanki bir ayyaş,
Gelmiş kapıma yavaş yavaş.
Açarım kapıyı, gözlerinde ateş.
Gözlerin der gibi; yaklaş,
Sarılacaksan yanıma ulaş,
Omzuna koyayım baş.
Ve sen anca
Gel, gör ve kaç.

Azra YILDIRIM

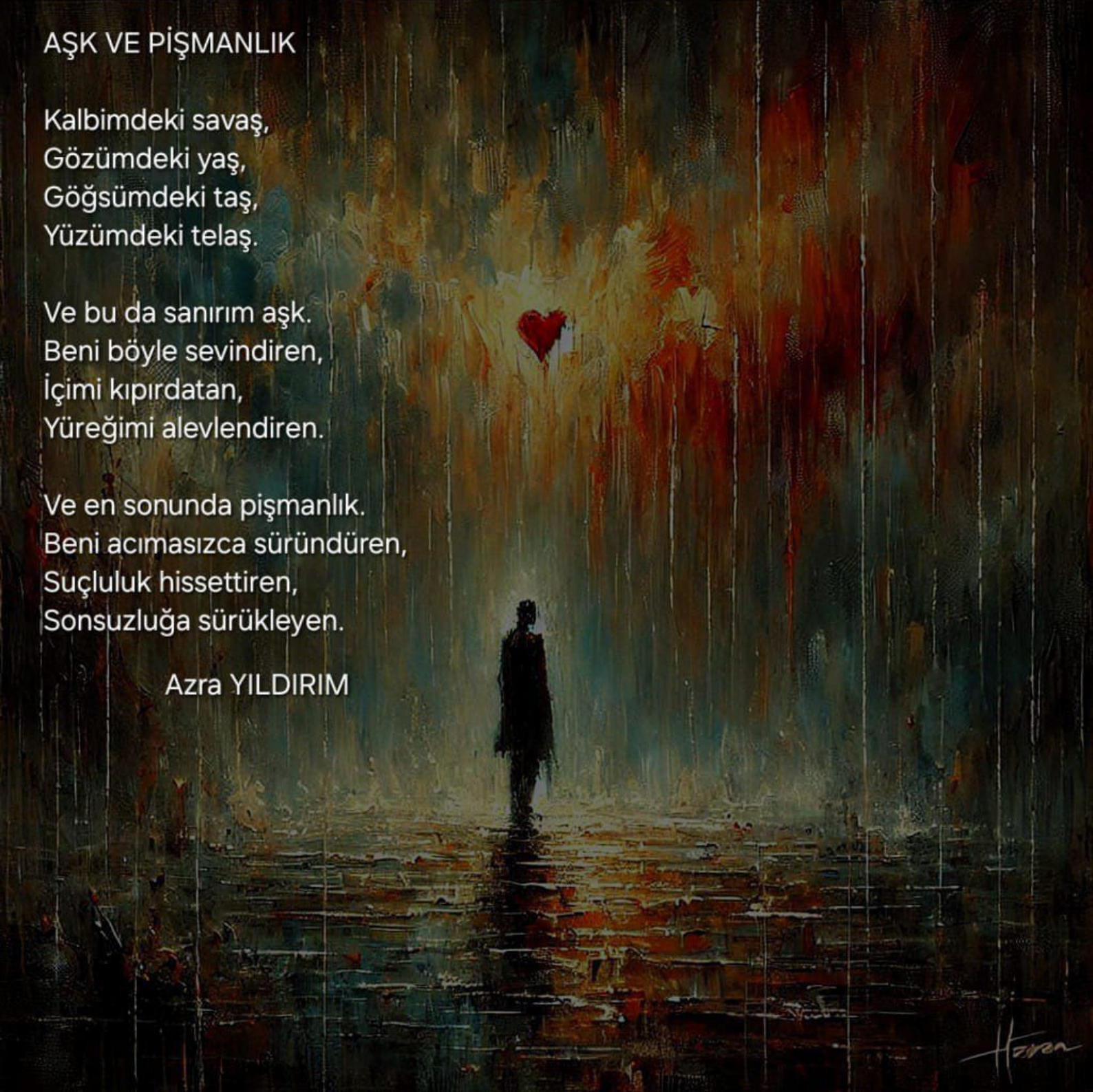
AŞK VE PİŐMANLIK

Kalbimdeki savaő,
Gözümdeki yaş,
Göğsümdeki taş,
Yüzümdeki telaő.

Ve bu da sanırım aşk.
Beni böyle sevindiren,
İçimi kıpırdatan,
Yüregimi alevlendiren.

Ve en sonunda piőmanlık.
Beni acımasızca süründüren,
Suçluluk hissettiren,
Sonsuzluđa sürükleyen.

Azra YILDIRIM

SEN GİTTİN

Seni sevdim zamansızca,
Ruhumda sen, sen habersiz.
Suya yansıyan beyaz yüzün
Kararırdı, gözlerin bana değince.

Sen gittin,
Ben elinden balonu alınmış bir çocuk oldum.
Sen gittin,
Kelimelerim susuz kaldı.

Sen hep gittin.
Durup bakmadan,
Sızlanışımı görmeden.
Sen hep gittin.

Güler ÖZYAKIŞIR

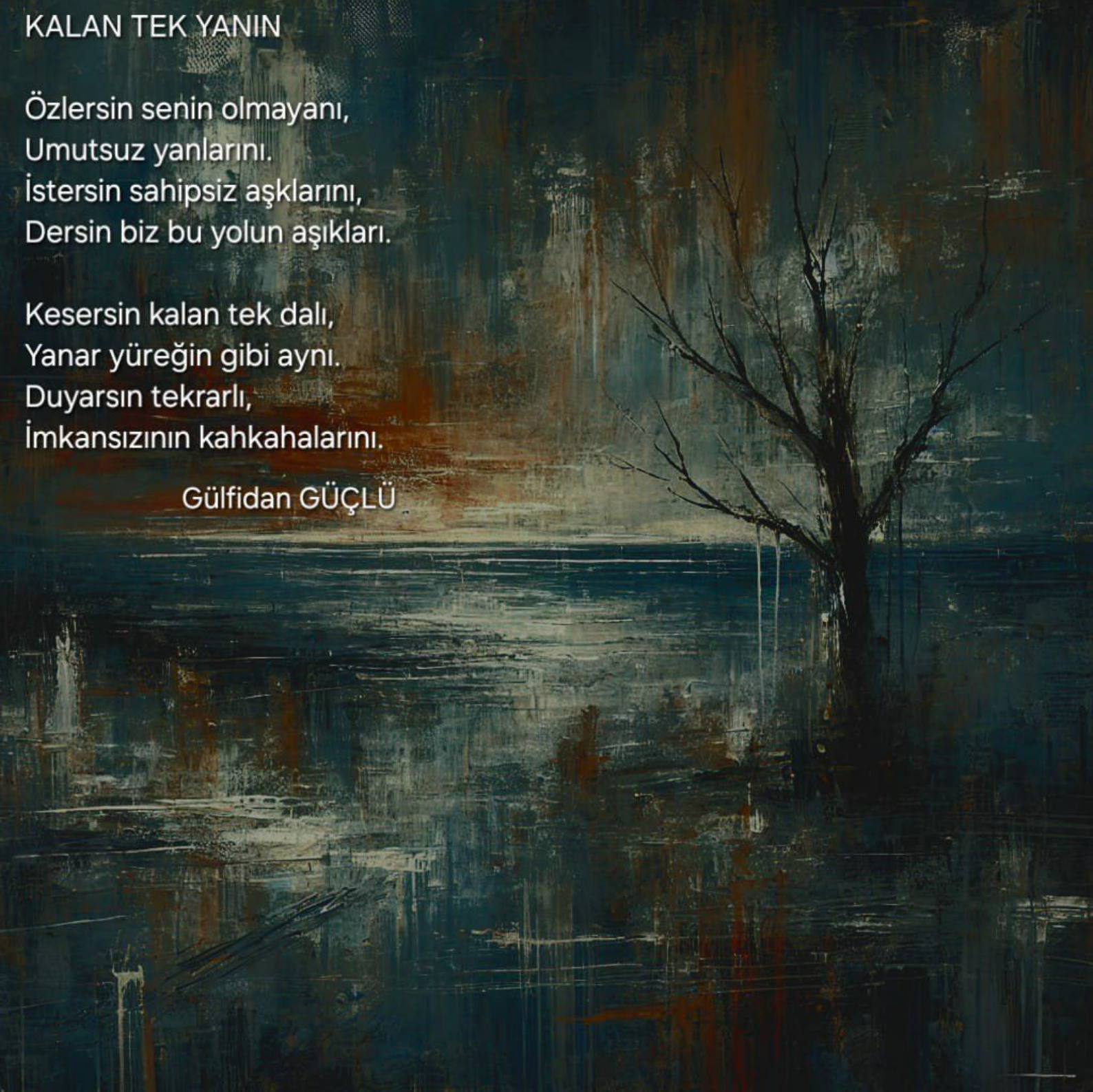

KALAN TEK YANIN

Özlersin senin olmayanı,
Umutsuz yanlarını.
İstersin sahipsiz aşklarını,
Dersin biz bu yolun aşıkları.

Kesersin kalan tek dalı,
Yanar yüreğin gibi aynı.
Duyarsın tekrarlı,
İmkansızının kahkahalarını.

Gülfidan GÜÇLÜ

BİLİNMEZ OLMUŞ

Gündüzler geceyi andırır olmuş,
Her aydınlığın sonu bir karanlığa boğulmuş,
Gökyüzündeki güneş bile aydınlatmaz olmuş,
Zamanın değeri kaybolup durmuş.

Ülkelerin, milletlerin önemi kayboldu,
Mülteci sayısı artmayı bırakamaz oldu,
Nerelerde kaldı vatan, millet sevgisi?
Her şey bir karanlığa boğuldu.

Aras KOYUNOĞLU

KALBİMDEKİ BOŞLUK

Artık hiçbir şeyim kalmadı,
Sana karşı en ufak bir duygum bile.
Kalbimdeki yerin öylece kaldı ama
Koca bir boşluk.
Ve anladım ki dün,
Onu kimse dolduramayacak.

Artık ortak anlara, anılara sahip
İki yabancıyız sevgilim.
Artık benim için umutsuz bir vaka,
Bir meçhulsün benim için.
Bir daha hatırlamayacağım seni,
Bir daha o gözlerine bakmayacağım.

Artık sen;
Sen benim için koca bir boşluk,
Karanlık bir yaşanmışlık,
Unutulan bir defter gibisin.
Artık sen, senin yüzün
Bir hiç benim için.
En ufak bir pişmanlığım yok,
Yanlış anlama beni.
Sadece artık yoksun benim için.
Ölmüş bir insan bedenisin,
Bir ceset.
İçini sonuna kadar doldurduğum bir bardak.
Bardak kırıldı artık,
Büyü bozuldu.

Ve sevgili yabancı,
Eskiden bütün yollar sana çıkardı.
Artık bu yollardan çok uzak,
Upuzak bir yere taşındım ben.
Kalbimdeki boşluk dolmaz eskisi gibi.
Sen de dolduramazsın.

Azra YILDIRIM

ZAMANIN GÖLGESİNDE

Zaman geçer, biz hep geride kalırız,
Her an bir adım daha silinirken,
Gecenin soğuk karanlığında kayboluruz,
Yıldızlar bile sessiz, birer yansıma gibi.

Bir zamanlar sevdiğimiz her şey,
Şimdi birer hatıra, toprak altında.
Bütün umutlar, kırık dökük kalır,
Rüzgarla savrulan sararmış yaprak gibi.

Bir ses var, derinlerde yankılanan,
Kaybolan günlerin acı hatırlatması.
Hep bekleriz, belki bir şey değişir diye,

Ama hiç bir şey dönüşmez, aynı kalır.
Gözlerimizde bulanık bir geçmiş,
Sonsuza kadar kaybolmuş bir iz.
Zaman ne kadar ağır, ne kadar korkutucu,

Her geçen dakika bir adım daha yokoluş.
Ve bir gün, her şeyin bittiğini fark ederiz,
Hayat, yavaşça elimizden kayıp giderken.
O an, bir gölge gibi, hiç var olmamış gibi,
Bütün dünya, silinip kaybolur.

Doruk ARSLAN

BAĞ

Dönüşler midir geldiğini hissettiren,
Bakışlar mıdır seviyor dedirten,
Gülüşler midir yaşadığını belirten,
Bir tel saç mıdır gönlü düğümleyen?

Gülfidan GÜÇLÜ

OKUYAN IŞIĞI GÖRÜR

Bir gün Kadıköy de bir birinden çok farklı iki insan aynı banka oturmuşlar.

Saat çoktan gece yarısını geçmiş pazar gününün son vapur seferini bekliyormuş.

Adamalardan birisi yoksul birisiymiş o çetin kış rüzgarının karşısında ancak sonbaharda olsalar üşümeyeceği giysilerle bir ağaç dalı gibi titriyormuş, kafasındaki fötr şapka saçlarındaki akların ancak yarısını gizliyordu yaşlı adam elinden düşürmediği kitabıyla banka doğru ilerlemeye başlamıştı. Banka oturup kitabı açtığı anda yüzündeki bütün kırışıklara inat bir tebessüm oluşmuştu, bilinmez beki demin soğuktan titrediği rüzgar bu sefer ona özür maliyetinde küçük bir esintiyle kitabın kokusunu getirmişti ya da kitab açtığı anda gördüğü cümle onu bu kadar mutlu etmişti.

Banka doğru ilerleyen bir kişi daha gözüme ilişti bu sefer genç bir adam başında kapüşonlu, üstünde kalın montu ile bir önceki adamın tam tersi tam mevsime göre giyimli bu adam çok dalgın şekilde banka doğru ilerliyordu,

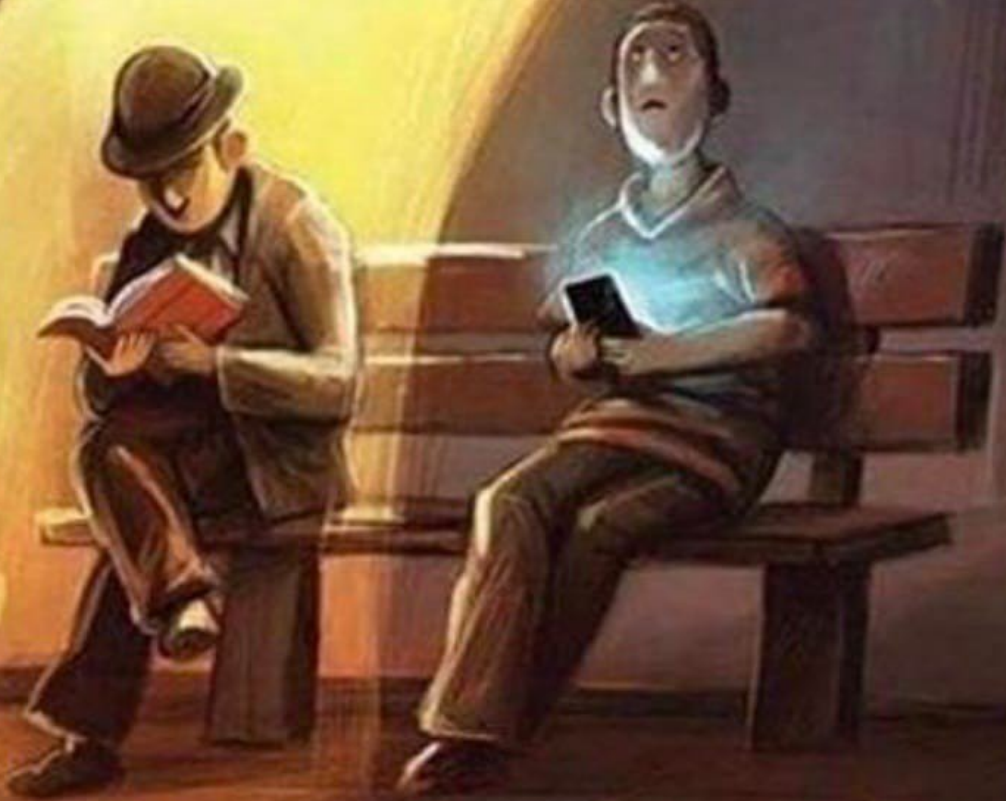

işte ne karda birbiriyle alakası olmayan iki insan aynı vapur için aynı bankta dünyanın adaleti bu saatlerde işliyor belki dünyanın başka ucunda da böyle bir görüntü vardır. Genç adamın yüzü bir az buruşmuş sanki oturduğu yeri beğenmemiş gibi belkide ilk kez banka oturduğu içidir adam cebinden telefonunu çıkartıp ona bakmaya başladı. İlk dakikalar için her şey normal akışında devam ediyordu ancak üstlerindeki lambanın ışığı yavaş yavaş yaşlı adama doğru ilerlemeye başlamıştı ilk başta yanlış görüyorum sanıp gözlerimi kırıştırdım ama sahidende öyleydi ve buru tek ben fark etmemiştim genç adam da fark etmişti ilk başta umursamadı ama ışık artık genç adama hiç vurmayıp onu bu bomboş sahile göstermek istiyormuş gibi onun üstünde parlamaya başlayınca o da benim yaptığım gibi şaşırıp gözlerini kırıştırdı yüzünde gördüğüm şaşkınlık nedensizce hoşuma gitti belkide hayatı boyunca dönüp bakmayacağı birisini gördüğü için ilahî adaletle sevinmiştim. Yaşlı adam genç adamın bakışlarını hissetmiş gibi gözlerini okuduğu kitaptan kaldırıp genç adama baktı .

genç adam lambayı gösterdiğinde yaşlı adam da yukarı baktı ilk başta anlamadı ama bakışlarını aşağı indirdiğinde kendisinin ışıklar içinde donatılıp genç adamın karanlığa mahkum bırakıldığını görünce yüzünde yine deminki gibi bir tebessüm belirdi ancak bu seferki diğerinden farklıydı yaşının getirdiği bilgeliğinin gücü onun tebessümünü kuşatmıştı, genç adam "Işık neden sadece size vuruyor da bana hiçbir ışık hüzmesi ulaşmıyor?" diye sorusunu sorunca yalı adamın tebessümü gülümseye dönüştü kitabının kapattı ve ikimizi de etkileyen o cümleyi kurdu " Okuyan ışığı görür." tam da o sırada vapurun düdüğü tüm sahili kuşatmıştı, yaşlı adam yavaşça kalkıp ağır aksak bir sekilde vapura ilerlemeye baktı genç adam ve ben yaşlı adamın arkasından bakarken göz göze geldik genç adamın gözlerindeki parıltı bu akşamı unutmayacağının en büyük göstergesiydi, o sırada sanki rüzgar bizi buradan def etmek ister gibi estiğinde ikimiz için de gitme vakti gelmiş demektir. Üçümüzde aynı vapurun farklı köşelerine dağılmıştık ismiş bilmediğim bu yabancı adamlar benim gözlerimi açmıştı işte en güzel tesadüf buna denir.

Nil Ecem ÜNLÜ

Zeynep BALCAN

DİLİMİZ TÜRKÇEMİZ

Dil, bir milleti oluşturan ve millî kimliği sağlayan en önemli unsurlardan biridir. Millettin bireyleri arasındaki anlaşmayı sağlar, atalarının yüzyıllar boyunca edindiği tecrübeleri koruyarak nesilden nesile aktarır. Kültürün taşıyıcısı, millet olmanın temel taşıdır ve en kıymetli servetidir.

Ne yazık ki günümüzde yabancı kelimelerin dilimize adeta istilacı gibi girdiğini görüyoruz. Ülkemizde iş yerlerinde, kafelerde, restoranlarda ve neredeyse her yerde yabancı sözcüklerle yazılmış levhalar, panolar, reklamlar ve markalar gözümüze çarpıyor. Bunun yanı sıra, Türkçeyi doğru ve güzel konuşan, yazan kişilerin sayısı giderek azalıyor.

Oysa dilimizi korumak çok zor olmamalı. Günlük konuşmalarımızda "bye bye" yerine "görüştürüz", "hoşça kal" ya da "güle güle" demek veya bir şeyi onaylarken "okey" yerine "tamam" demek yeterli olacaktır.

Unutmayalım ki bir milletin yok oluşu, dilinin yok oluşuyla başlar. Eğer milletimizin varlığını sürdürmesini istiyorsak, dilimiz Türkçeye sahip çıkmalıyız!

HAYALLERİNİN PEŞİNDE

Her şey çok güzeldi. Defne, liselere giriş sınavından yeni çıkmıştı. Artık hayatında yeni bir dönem başlayacaktı. O, artık liseli bir genç kız olacaktı. Yaklaşık bir ay sonra sınav sonuçları açıklandı ve evet, Defne istediği okulu kazanacak kadar yüksek bir puan almıştı. Sevincine diyecek yoktu. Ailesi de bu durumdan çok memnundu. Okuluna giderek rehber öğretmeniyle beraber tercihlerine karar verdiler. Yaklaşık bir ay sonra tercih sonuçları da açıklandı. Evet, istediği okul çıkmıştı. Bir hafta sonra kayıt yaptırmaya gittiler. Defne çok mutluydu. Bir ay sonra okullar açıldı. Defne heyecanlı ve oldukça gergindi. Sonuçta yepyeni bir ortama girecekti ve bu durum onu biraz da olsa ürkütüyordu.

Defne'nin ailesi, onun mühendis olmasını çok istiyordu. Ancak Defne için durum pek de öyle değildi. Çünkü o, resim çizmeyi çok seviyordu ve ressam olmak istiyordu. Bu, geçici bir heves değildi; çocukluğundan beri içinde taşıdığı bir tutkuydu. Ancak ailesi bu duruma karşıydı. Kızlarının iyi bir meslek edinmesini, maddi olarak rahat bir hayat sürmesini ve kendi ayakları üzerinde durmasını istiyorlardı. Defne başarılı bir öğrenciydi fakat istediği mesleği yapamadıktan sonra bu başarının ne anlamı vardı ki? Yine bir sabah, her zamanki gibi okula gitmek için hazırlandı. Kıyafetlerini giydi, kahvaltısını yaptı ve yola çıktı. Yarım saat sonra okula vardı. Çantasını sırasının kenarına astıktan sonra pencerenin yanındaki kalorifer peteğinin yanına sokuldu ve beklemeye başladı. O sırada arkadaşları da gelmeye başlamıştı. Defne'nin canının sıkın olduğunu fark eden arkadaşı Sevim, ona ne olduğunu sordu. Defne, başta anlatmak istemese de arkadaşının ısrarlarına dayanamayarak durumu anlattı. Sevim, bu duruma çok üzüldü ama arkadaşına destek olmak zorundaydı. "Üzülme" demek hiçbir şey ifade etmeyecekti. Bu yüzden sadece Defne'ye sıkıca sarıldı.

O sırada ders zili çaldı ve ders başladı. Defne'nin dersi resim, Sevim'in ise müzikti. Ders için gerekli malzemeleri alarak sınıflarına doğru yürümeye başladılar.

Defne sıraya oturdu ve sessizce öğretmeni beklemeye başladı. Eski resim öğretmeni tayini çıktığı için bir hafta önce okuldan ayrılmıştı. Bugün, yerine geçici olarak farklı bir resim öğretmeni gelecekti. Nihayet öğretmen sınıfa girdi. Çantasını masaya bıraktı ve kendini tanıttı.

Adının Melis olduğunu ve çocukluktan beri resim çizdiğini, resmin onun için bir tutku olduğunu anlattı. Ailesinin karşı çıkmasına rağmen hayallerinin peşinden gittiğini söyledi.

Defne, yeni gelen hocayı kendisiyle çok bağdaştırmıştı. Farklı zamanlar ama benzer hikâyelerdi bunlar. Acaba Defne de bunu başarabilecek miydi? Hayallerinin peşinden gidebilecek miydi? Bunu zaman gösterecekti. Ancak Defne'nin içi içini kemiriyordu. Bir çıkış yolu bulmalıydı... Belki de bulmak zorundaydı.

Haftalarca ne yapabileceğini düşündü. Yine bir akşam, bu konuyu düşünürken aklına bir fikir geldi: Melis öğretmen belki ona yardımcı olabilirdi! Bu düşünce Defne'yi çok heyecanlandırdı.

Hemen uyudu.

Ertesi sabah Defne yine okula gitmek için hazırlandı. Yola koyuldu fakat trafik yüzünden okula beş dakika gecikti. Hızla resim sınıfına yöneldi. Neyse ki öğretmen henüz gelmemişti. Sırasına oturdu ve beklemeye başladı. Biraz sonra öğretmen geldi. Defne ve arkadaşları, resim malzemelerini çıkararak çalışmaya başladılar. Defne'nin çizdiği resimleri gören öğretmen adeta hayran kalmıştı. Ona, resim eğitimi alıp almadığını sordu.

Defne, "Hayır öğretmenim, bununla ilgili bir eğitim almıyorum," diye yanıtladı. Ardından, ders sonrası konuşmak istediğini belirtti. Melis öğretmen gülümseyerek, "Tabii ki konuşuruz," dedi ve sınıfı dolaşmaya devam etti. Nihayet ders zili çaldı. Defne, eşyalarını toplayarak öğretmenin yanına gitti ve içini dökmeye başladı. Resim yapmayı çok sevdiğini, ileride bununla ilgili bir meslek edinmek istediğini ancak ailesinin karşı çıktığını anlattı. Ailesinin onu mühendis yapmak istediğini söyledi. Öğretmen, bu duruma çok üzüldü ve şöyle dedi: "Ne olursa olsun, asla pes etme ve hayallerinden vazgeçme."

Evet, Defne bunu yapacaktı. Pes etmeyecekti. Eninde sonunda ailesi de onu anlayacaktı. Sadece biraz zaman gerekiyordu.

Aradan dört yıl geçti. Defne, üniversite sınavında büyük bir başarı elde etmişti. Ailesi çok mutluydu. Onun için "Harika bir mühendis olacak," diye konuşuyorlardı. Defne, artık daha fazla dayanamadı ve gözyaşlarını tutamayıp ağlamaya başladı. Ailesi şaşkınlık içinde ona ne olduğunu sordu. Defne, gözyaşları içinde şöyle dedi:

"Bir kere de benim fikrimi sorun! Ben mühendis olmak istemiyorum, ressam olmak istiyorum!" Ailesi, Defne'yi ilk defa bu kadar çaresiz ve üzgün görüyordu. Ne kadar istemeseler de kızlarına kıyamıyorlardı. Sonuçta biricik kızlarıydı ve hayatı boyunca yapacağı mesleği seçmesi gereken kişi oydu, onlar değil. Bunun üzerine annesi ve babası ona dönerek şöyle dedi: "Kızım, bunca zamandır senin fikirlerini sormadan, senin iyiliğin için bir meslek seçmeni istedik. Ama haklısın, bu çok yanlıştı. Anladık ki her insan, kendi istediği mesleği seçmeli ve buna başkası karar vermemeli. Seni üzme hiç değmez."

Ailesi, Defne'den özür diledi. Defne, bu sözler karşısında sevinçle onlara sarıldı. Hemen üniversite tercihlerini yaptı. Bir sabah, Defne uyurken annesi odasına koşarak girdi ve onu heyecanla uyandırdı: "Defne! İstedığın üniversite gelmiş kızım!" Evi çınlatan bu cümleyle Defne hemen uyandı. Sevinçten havalara uçacaktı. Hayalini kurduğu üniversiteyi ve bölümü kazanmanın verdiği mutluluk, tarif edilemezdi. Yıllar geçti... Defne artık bir ressamdı. Kendi atölyesini açmıştı. Hayallerinin peşinden gitmiş, yılmamış ve tüm zorluklara dayanarak istediği mesleği elde etmişti. O artık sadece bir ressam değil, hayallerinden vazgeçmeyen bir savaşçıydı.

DELİRMEK

Delirmek kavramını ne kadar normalleştirdik! Herkesin ağzında: "Delirdim, delireceğim, kafayı yedim." Bu kadar kolay mı ya delirmek? Bu kadar basit mi? Siz ne yaşadınız ki kafayı yeme hakkına sahipsiniz?

Her zorlukta kafayı kırıp Allah'a sığınacaksanız, bu sınavın ne anlamı var? Kaderin ne anlamı var? Eğer siz bu haldeyseniz, Erenköy'deki insanların suçu ne? Onlar bunca acı çekmişken, travmalar yaşamışken kimsenin haddine değil bu kelimeyi bu kadar basite indirgemek.

Şimdi dersiniz "Mecaz kullanıyoruz." diye... O zaman dikkat edeceksin, ayağını denk alacaksın! En ufak şeye "Delirdim." dersin, yeri gelir elin kolun bağlı bir koğuşa atılırsın. İşte o zaman dediklerimi gerçekten anlarsın.

GÖREMEDİĞİMİZ RENKLER

Nasıl ki her cisme birden fazla bakış açısıyla yaklaşabiliyorsak, bir olaya da farklı şekillerde yaklaşabiliriz. Mesela bir tabloya bakarken birden fazla bakış açısına sahibiz: ön, arka, sağ, sol... Önden bakan kişi, renklerle bezenmiş bir tuvalle karşılaşırken arkadan bakan kişi bir hiçlikle karşılaşır.

Gündelik hayatımızda da bu böyledir. Senin hiç etkilenmediğin, içinde hiçbir şey canlandırmayan bir olay, başka bir insanı derinden etkileyebilir. Bu tür durumlarda bence yönümüzü değiştirmeliyiz. Onu hemen "Neden bir hiçliğe böyle tepki veriyorsun?" diye yargılamak yerine, belki de onun yanına geçmeli ve bakış açısını anlamaya çalışmalıyız.

Bazen de yanında olmamıza rağmen onun gibi bakmayız tabloya. Çabalamayız o renkleri görmek için. Belki korkudan, belki öfkeden, belki de bambaşka duygular yüzünden... Oysa baksak, dünyanın en güzel tablosuyla karşılaşacağız belki de.

Sonra kızarız, onun ne hissettiğini umursamadan. Oysa o çabalar, bizim de bu güzel tabloyu görmemiz için. Biz pek umursamayız onu. En sonunda gider. Biz yine kızarız. Ama bu sefer o, bizim kızmamızı önemsemez.

Tabloya tekrar bakma kararı alırız. Bu sefer o renkleri biz de görürüz ama artık iş işten geçmiş olur. O çoktan gitmiştir. O yüzden belki de çok inat etmemek gerekir. Çünkü bazen bazı şeyler geri alınmaz... Özellikle de kırgınlıklar.

Yağız ÖNER

İKİ FARKLI HAYAT BİR GÜNDE

Bir adam varmış günün birinde. Bu adam sefilliğin içinde yaşar gidermiş. Bir gün sokakta kalırken bir adam gelivermiş yanına. Meğer bu adam onun babasıymış. Babası, onu yıllardır aradığını ama bir türlü bulamadığını anlatmış. Halbuki bu sokakta sefil kalan adam, zengin bir ailenin çocuğuymuş meğer.

Sefil adam babasına hesap sormuş. Babası, onu kaybettiklerini ve ancak on beş yıl sonra bulabildiklerini söylemiş. Ardından oğlunu alıp evine götürmüş. Biraz vakit geçirdikten sonra herkes yataklara dağılmış. Evsiz adam ise hayatında ilk kez bir yatakta yatıvermiş. Bembeyaz bir yatakta yatan bu evsiz, adeta yatağı siyaha çevirmiş. O gece, hep bu yatakta yatma umuduyla uyumuş. Fakat bir sorun varmış. Annesi, o daha küçük yaşta ölmüş ve babası başka bir kadınla evlenmiş. Kadın çocuğu istememiş. Babası da bu yüzden onu evden göndermek zorunda kalmış.

Sabah olmuş. Babası, uyanır uyanmaz kahvaltı bile yapmadan oğlunun yanına gitmiş ve ondan gitmesini istemiş. Çocuk darmadağın olmuş adeta. Artık hayatını geçirdiği sokaklar bile ona yabancı geliyormuş.

Soğuk bir kış günü, yine dışarıda kalıvermiş çocuk. Sonra ne olmuş? Soğuktan ölüvermiş. Aile hemen yanına koşmuş, çok üzölmüşler. Halbuki onu ölüme terk eden kendileriymiş. İkiyüzlölük işte...

Çocuk, ailesine bir mektup bırakmış. Mektupta şunlar yazıyormuş:

"Ben soğuktan ölmedim. Beni öldüren, sizin bana verdiğiniz sıcak ve temiz yataktı. O yatakta her gün uyuyabilme umuduydu."

UNUTULMUŞ SÖZLERİN HİKAYESİ

Rüzgâr, odanın içinde yankılanan fısıltılar gibi kapıyı aralık bırakıp geçti. İçeriye sinsice sokulan soğuk, odanın duvarlarına sinmiş geçmişin ağırlığını uyandırdı. Masanın üzerindeki mum, son anlarını titrek bir ışıkla yayarken, duvara düşen gölgeler sanki eski günahları ve fısıltıları yeniden canlandırıyordu.

Bir hançer gibi keskin bakışlar, dostluk yeminleriyle örülü eski sözlerin içini boşaltıyordu. Masanın üzerindeki devrilmiş şarap kadehi, koyu kırmızı lekesiyle ihanetten geriye kalan ve asla silinmeyecek bir iz gibi ahşabın damarlarına sinsice işliyordu. O gece hava bir sır gibi ağırlaşmıştı. Gökyüzü neredeyse dokunulacak kadar yakındı. Bulutların arasına gizlenmiş, anlatılmayan hikâyeler vardı. Duvardaki eski saat, zamanın akışını bir sır gibi gizliyordu. Hertıkırtısı, unutulmuş bir sözün yankısı gibiydi; sanki çoktan silinmiş anıları geri çağırıyordu. Ve o kitap... Evet, kitap oradaydı ama içinde sayfalar yoktu. Sadece boşluk vardı. Ama o boşlukta bir başka yüz, bir başka ihanet, bir başka kaybolmuş an yankılanıyordu. Geçmiş, kendi boşluğunda kaybolmuştu. Kimse konuşmuyordu ama duvarlar biliyordu. Gölgelere sinmiş fısıltılar, bir zamanlar burada söylenmiş ama sonra unutulmuş cümleleri tekrar edip duruyordu. Bir adım sesi duyuldu. Ağır, temkinli... Sanki biri geçmişin tozlarına basarak ilerliyordu. Bir anlığına gölgeler canlandı, odanın içinde bir yankı oluştu. Masadaki saat bir an için durdu...

Ya da öyle sanıldı. Çünkü o an, zaman da bu sırrın içinde kaybolmuş gibiydi. O anda pencere ardına kadar açıldı ve rüzgâr, içerideki mumun son ışığını da söndürdü. Oda karardı ve kitap, kaybolan zamanın içinde bir kez daha kapandı. Karanlık çökmüştü ancak hikâyeye bitmemişti...

YÜZLEŞME

Gece, ruhun en çıplak olduğu zamandır. Şehir uyurken, zihin uyanır, yankılanan sessizliğinde kendiyi yüzleşir. Gölgeler duvarlardan sızar, hatıraların arasına süzülür. Unutmak istediklerin, bastırdıkların, yok saydıkların birer birer belirir, fısıltılar halinde kulağına dolanır. Zaman bir illüzyon gibi gelir o an. Dün, bugün ve yarın iç içe geçer. Bir anı zihnine çöreklenir; geçmişte mi yaşandı, yoksa yalnızca bir rüya mıydı? Kim bilir...

Gerçekle hayal arasındaki sınır, geceyle birlikte çözülür. Peki, insan en çok neyi kaybetmekten korkar? Zamanı mı, kendini mi, yoksa zaten hiçbir zaman tam anlamıyla sahip olmadığı şeyleri mi? Bazen içindeki boşluk, evrenin sonsuz karanlığı kadar derinleşir. Ve belki de asıl soru şudur: O boşluğu neyle dolduracağını bilmeden, onu doldurmaya çalışmanın bir anlamı var mı?

Baktığın aynada gördüğün yüz sana ait mi? Yoksa o, toplumun, anıların ve korkularının şekillendirdiği bir yansıma mı? Bazen insan kendini bile tanıyamaz hale gelir. Ruh, zamanla yıpranan bir kumaş gibidir; ne kadar sağlam görünse de, bazı yerleri çoktan sökülmeğe başlamıştır. Ve işte burada, karanlığın tam ortasında, iç sesin yankılanır:

"Gerçekten var mıyım, yoksa sadece var olduğumu sanıyor muyum?"

Gece, yalnızca uykunun değil, varoluşun en keskin sorgularına açılan bir kapıdır. Kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmeden, yine de yürümeye devam ederiz

KAYIP ZAMANIN ARDINDA

Zaman geçiyor. Hızla, usulca ama bir o kadar da acımasızca... Her saniye, bir ömrün daha silinip gittiği, bir daha geri getirilemeyecek bir anı daha kaybettiğimiz anlar. Ve biz, o anların içinde kaybolmuş varlıklara dönüşüyoruz. Ne kadar kaçmaya çalışsak da zamanı durdurmak, geri almak ya da geriye dönmek mümkün değil. O anlar, birer hayalet gibi peşimizde dolaşiyor; varlığını her an hissettiren ama asla tam olarak yakalayamayacağımız bir şey gibi. Bazen geçmişti düşündüğümüzde, her şeyin ne kadar basit ve küçük olduğunu fark ediyoruz. O zamanlar, hayat daha anlaşılır, daha ulaşılabilir gibi görünüyordu. Ama şimdi, bir sis perdesinin arkasında kaybolmuş bir şehir gibi... Her şey uzak ve belirsiz. O eski zamanın içinde kaybolan duygular, düşünceler... Şimdi sadece izleri kalmış. Fakat bu izler bile bulanık, kaybolmaya mahkûm. Zamanın akışına direnmek ne kadar da zor. Ne kadar elini uzatsan da hiçbir şeye tutunamıyorsun. Bir gün her şeyin bittiğini fark edeceksin. Geride kalan sadece boşluk olacak. Yaşadığın anların, hissettiğin duyguların, içinde barındırdığın tüm umutların kaybolmuş olacak. Zamanın geriye doğru dönmesi mümkün olmadığı için, her şeyin anıdan başka bir anlamı kalmıyor. Ve o anlar, ne kadar önemli olurlarsa olsunlar, sadece kaybolmuş birer hatıra, silinmiş birer iz oluyor. Bir gün seni düşündüğümde adını hatırlayacak mıyım? Yüzünü tanıyabilecek miyim? Yoksa zamanın içinde silinip gitmiş, kaybolmuş bir iz gibi mi kalacaksın? Bazen bu soru beni deliye döndürüyor. İnsan, zamanın içinde kaybolduğunda geriye bir şey kalır mı? Kendi varlığımızın anlamı bir gün yok olduğunda ne olacak? Hiçbir şey. Ve belki de bu, en korkutucu olanı. Gerçekten var olduğumuzu düşündüğümüzde, zamanın gerisinde kaybolan bir gölge gibi hissediyoruz. Her şey, bir anın parçası gibi. Doğduğumuz andan itibaren, o ilk nefesi aldığımız anda, her şeyin sonuna bir adım daha yaklaşıyoruz. Hayat, bir hikâyenin ortasında kaybolmuş bir karakter gibi... Nereye gittiğimizin, hangi yolda olduğumuzun hiçbir önemi yok. Çünkü her şey sonunda son bulacak.

Bunu düşünmek, insanın içini ürpertiyor. Zihnimizin en derin köşelerinde bir türlü yüzleşmekten korktuğumuz gerçekleri biliyoruz. Yaşamak, hep bir şeyleri aramak, bir şeyleri bulmak ya da bir şeylere tutunmak... Ama sonunda, her şeyin boş olduğunu görmek insanın içini öylesine bir boşlukla dolduruyor ki... Ne yaparsak yapalım, her şey zamanın ellerine düşüyor. Bazen, her şeyin bitmiş olduğunu hissediyorum. Geride kalan sadece birikmiş anılar ve o anların içinde kaybolmuş hisler... Bir zamanlar sevdiklerimizle paylaştığımız her şey, bir anı hâline geliyor ve bir gün, bu anılar da kaybolacak. İnsan, ne kadar sevse de sonunda yalnız kalacak. Bir noktada, herkesin yolu ayrılıyor. Çünkü zaman kimseyi affetmiyor. Kimse, zamanın elinden kurtulup da bir adım daha atamıyor. Ve o kaybolan zamanın içinde, bir gün her şeyin sönüp gideceğini biliyoruz. Bütün hayaller, umutlar ve arzular... Hepsi bir gün yitirilecek. İşte o zaman, bu dünyada gerçekten neyin anlamı kaldığını sorgulamaya başlıyoruz. Ne geçmişin ne de geleceğin bir değeri kalıyor. O zaman, sadece var olmanın acımasız gerçeğiyle baş başa kalıyoruz. Çünkü hiçbir şey kalıcı değil. Her şey bir rüya, bir gölge, bir iz... Ve bir gün, her şeyin bittiği anı beklerken içinde derin bir boşlukla hayata devam edeceksin. Zamanla birlikte silinip kaybolan bir parça olacaksın. Ne geçmişin seni hatırlayacak ne de geleceğin seni arayacak. Çünkü zaman, hepimizi birer iz gibi alıp götürecektir.

BEKLEMELİ Mİ, UNUTMALI MI?

Bu denemede Paulo Coelho'nun bir sözünü işlemek istiyorum: "Beklemek de acı vericidir, unutmak da. Ama en berbatı, ikisi arasında karar verememektir." Peki, beklemeli mi, unutmalı mı?

Bilirsiniz, hayat bizi seçimler yapmaya zorlar ve yaptığımız seçimler hayatımıza yön verir. Seçimlerden ibaret olan bu hayat karşısında durumu iyice analiz etmeli ve düşünerek karar almalıyız. Beklemek, sabır, kararlılık ve inanç gerektiren bir süreçtir. Bazen de geleceğini bile bilmeden bekleriz, belirsizlik içinde... Beklemek, yolu bilmediğimiz bir yolda ilerlemek gibidir. Bir yere ulaşıp ulaşamayacağımızı bilemeyiz ama bir umutla yolumuza devam ederiz. Bu yüzden beklemek, bir bakıma umutlara tutunmaktır.

İçimizdeki "Ya olursa?" düşüncesi bizi bu yola sürükler genelde. "Denemekten, beklemekten zarar gelmez." diye düşünürüz belki ama bilmeyiz ki çoğu zaman bu süreç oldukça yorucu bir maratona dönüşebilir. Hele ki beklentimiz ve umudumuz çok yüksekse... Bekleme sürecinin sonunda boşuna beklediğimizi, boşuna sabrettiğimizi anlarsak, bu durum bizi büyük bir hayal kırıklığına uğratabilir. Hatta bir daha umudumuzun alevlenmesini engelleyebilir de. Ama aynı zamanda bu bekleme sürecinde keyif de alabiliriz. Beklerken tutduğumuz o umut bizi mutlu edip neşelendirebilir. Bununla ilgili Arif Damar şöyle demiştir: "İlla görmek için mi beklenir güzel günler? Beklemek de güzel."

Unutmak ise beklemek kadar zor bir durum, hatta bana kalırsa unutmak beklemekten daha zor. Belki bunu okuyanlar beklemenin daha zor olduğunu düşünebilir ve "Unutmakta ne var ki?" diyebilir. Ancak unutmak, hele ki istemediğiniz hâlde unutmaya çalışmak, insanı çıkmaza bile sokabilir.

Unutmak ile unutmaya çalışmak arasında büyük bir fark vardır. Beyin, öğrendiği yeni bir bilgiyi tekrar edilmediği takdirde 24 saat içinde büyük oranda unuttur. İşte bu, doğal bir unutmadır. Ancak unutmaya çalışmak apayrı bir şeydir. Beyin, farklı faktörlere bağlı olarak unutmayı zorlaştırabilir. Örneğin, bir bilgi duygusal bir anlam taşıyorsa ya da sık sık hatırlanıyorsa unutulması daha zor ve uzun bir süreç gerektirir. İşte bu yüzden unutmaya çalışmak daha sancılıdır. Çünkü bir bilgiyi unutmak istediğimizde, onu daha sık hatırlarız. Ve bizim için bir anlam taşıdığı için unutmak da kolay olmaz. Hatta bazen unutmaya çalıştıkça daha çok acı çekeriz. Unutmaya çalıştığımız şey, bizim için derin bir anlam taşıyor olabilir. Bana kalırsa insan, unutmaya çalıştığı şeyleri unutamaz ya da unuttuğunu sanarak devam eder hayatına. Ama eninde sonunda unutmaya çalıştığı şeylerle tekrar karşılaşır.

Bu tamamen benim fikrim tabii. Ben, bir insanın geçmişini tamamen unutup ileriye kusursuzca bakabileceğini düşünmüyorum. Ancak insan, unutmaya çalıştığı şeylere alışır. Belki de ben yanlış bir perspektiften bakıyorumdur, bilemiyorum.

Unutmak, yelkenlerini açıp bir daha geri dönmek üzere denizlere açılmak gibidir bence.

Ya da bir evden taşınmak gibi... Geçmiş geride bırakır ve geleceğe odaklanırsınız. Belki de unutmak, geçmiş ile gelecek arasında bir köprüdür.

Paulo Coelho ise asıl zor olanın, yani en berbat şeyin, ikisi arasında karar verememek olduğunu söyler: Beklemeli mi, unutmalı mı? İşte bazen bu ikilem içinde kaldığımızda işler iyice zorlaşır. Bu belirsizlik, insanı çileden çıkarabilir. Ama aslında yapılması gereken, doğru bir karar vererek hayatımıza güzel bir şekilde yön vermektir.

Denememin başında da dediğim gibi, hayat bizi seçimler yapmaya zorlar. Biz de bu seçimleri düşünerek yapmalı ve seçimlerden ibaret olan hayatın akışına uyum sağlamalıyız. Yani ne her zaman beklemeli ne de her zaman unutmalıyız. Yeri gelince umutlarımızın peşinden gitmeli, yeri gelince de yeni umutlara kucak açmalıyız.

Nil Ecem ÜNLÜ

KARANLIK

Karanlık sadece siyah bir boşluk mudur, yoksa daha fazlası mı? Karanlığa ne kadar ışık tutarsanız tutun, karanlık ışıdamaz; o ışığı da yutar, yok eder. Karanlık, parçaları yok eder; sadece kendini büyütür. Bu yüzden karanlık bazen bencilliğe benzer. Ama karanlık, ışığı ne kadar yutuyorsa, düşünceleri bir o kadar büyütür.

Bir kar tanesi olan düşünce büyür, büyür, büyür ve çığ olup seni ezer. Karanlıkta, zihnimizin soğuk köşelerine kaçmış düşünceler kendini gösterir. Zihnimizin mezarlığına gömmek için yıllarca uğraştığımız o acı, mezarından kalkıp bizi boğmaya gelir. Zihninden def ettiğini düşündüğün zalim düşünce, gelip kapını çalar.

Belki de karanlığın yutamadığı tek şey düşüncelerimizdir. Karanlıkta gelen düşünceler yakını bırakmaz, yavaş yavaş boğazına dolanır. Sen son nefesini verene kadar fark etmezsin ya da önemsemezsin.

GÖLGEDE KALANLAR VE IŞIKLI HAYATLAR

Ali, babasından kalan eski kitapçı dükkânında çalışıyordu. Raflar, sayfaları sararmış kitaplarla doluydu. Fakat şehrin her köşesinde yükselen modern alışveriş merkezleri ve büyük kitapçılar, onun gibi küçük esnafların ayakta kalmasını zorlaştırıyordu. Her geçen gün müşteri sayısı azalıyor, Ali'nin içindeki umut giderek sönüyordu.

Bir gün, belediyeden bir mektup aldı. Dükkânın bulunduğu eski sokak yıkılıp yerine büyük bir alışveriş merkezi yapılacaktı. Ali'nin elindeki kâğıdı sıkıca kavrayan parmakları titredi. Bu dükkân, onun geçmişi, anıları ve hayatıydı. Ama modern dünya karşısında bir avuç toz gibi savruluyordu.

O akşam, dükkânın tozlu rafları arasında dolaşırken babasının eski not defterini buldu. Sararmış sayfaların birinde şu cümle yazıyordu: "Bazen savaşmak için büyük olmak gerekmez, inanç yeterlidir." Ali, babasının sözlerinden güç alarak harekete geçti. Sosyal medyada kampanyalar başlattı, mahalle sakinlerini örgütledi. İnsanlara eski kitapçıların ruhunu anlattı.

İlk günlerde pek ilgi görmedi, ama sonra beklenmedik bir şey oldu. Gazeteler onun hikâyesini yazdı, insanlar dükkâna gelip eski kitapların büyüsünü yeniden keşfetmeye başladı. Sonunda belediye, projeyi yeniden gözden geçirdi ve sokağı kültürel bir alan olarak koruma kararı aldı.

Ali, savaşını kazanmıştı. Ama en önemlisi, babasının mirasını ve kendi inancını korumayı başarmıştı.

ISSIZ İSKELEDEKİ TUHAF ADAM

Hava yavaş yavaş kararmaya başlarken yerdeki yapraklar gözüme ayrı güzel geliyor. Etrafta kimsecikler yokken, iskelenin tam karşısında bir hareketlilik görüyorum. Oturduğum banktan kalkıp ellerimi ceplerime koyuyorum. Denizin hafif dalgaları kıyıya vururken az önce gördüğüm bu ufak hareketliliğin aslında bir geminin denizin üstündeki süzülüşü olduğunu fark ediyorum.

Biraz sonra gözüm, bu geminin içindeki insanlara ilişiyor. Hepsi eğleniyor gibi, biri hariç. Üzerinde siyah paltosu olan bu adamın yüzü asık. Ayrıca yüzündeki ifade hiçbir şeye benzemiyor. Ne kadar bakarsam bakayım gözümün önüne tekrar getiremiyorum. Sanki gözlerimi kapattığım ya da ona bakmayı bıraktığım anda o görüntü kafamdan uçuveriyor, asla tekrar hatırlayamıyorum. Herhangi bir insanın yüzünü çok kolay hatırlayabilirken onun yüzünü her seferinde unutmamı anlamlandıramıyorum. Bunu neden ve nasıl fark ettim, bilmiyorum.

Bu sırada bu tuhaf adam, sanki benim tam da burada olduğumu ve gizlice onu gözetlediğimi biliyormuş gibi kafasını kaldırıp bir anda bana bakıyor. Kaşlarını hafif çatışı ve okunamaz yüz ifadesi bile beni korkutmaya yeterken şimdi bir de bana gülümsüyor. Hâlâ yerinde otururken uzun zamandır kafasında duran şapkasını çıkarıp elleri arasına alıyor. Şapkası sihirbazlarınkini andırıyor; kocaman ve siyah.

Ve şimdi, şimdi başımdan kaynar sular dökülmesini sağlayan o hareketi yapıyor. Ayağa kalkıyor ve bana el sallıyor. Ondan kaçmak istiyorum o anda. Oradan gidip bir daha asla bu anlamsız yüzü görmek istemiyorum. Ama sanki elim kolum bağlı, ayaklarım ise zeminle birleşmiş. Bir anda gözüme perde iniyor ve bu tuhaf adamın benim ecelim olduğunu biraz geç anlıyorum. Hani "Ecelinden kaçamazsın." derler ya, gerçekten öyleymiş. Ben de kaçamadım.

BEN HANGİSİYİM? HANGİ GERÇEKLİĞİM?

“Gerçek nedir? Hangisidir?” diye kafam karıştı bu ara. Olduğum kişi, olmam gereken kişilik, olmak istediğim kişilik derken ben neyim, kimim bilmez oldum. Artık insanlarla konuşurken gerçekten ben mi konuşuyorum, yoksa otomatik cevaplar verdiğim sahte bir diyaloga mı şahit oluyorum, çözemedim. Verdiğim cevaplar gerçekten aklımdan geçenler mi, yoksa vermem gereken cevaplar olduğu için mi veriyorum? Böyle sorular dönüyor kafamda. Aynı “İyi ve kötünün sınırları nelerdir? Doğru ve yanlış olanlar nelerdir?” diye sorup durduğum ve bu sorular içinde sıkışıp kaldığım gibi.

Sanırım benim ben olmamam lazım. Ama ben daha ne olduğumu bile bilmiyorum. Ben hangisiyim? Depresif, sessiz sakin bir kişilik miyim, yoksa her şeye gülen, musmutlu, palyaço gibi bir kişilik miyim? İkiyi birden olamıyorum. O zaman hangi ben gerçek? Hangi tavrım gerçek? Bu sorunun üstüme yapışıp kalmasından nefret ediyorum.

“İçinden geldiği gibi yaşa!” tribi zaten yalan. İçimden geldiği gibi yaşamak, içimden gelen her şeyi yapmak, istediğim gibi davranmak beni bu duruma soktu çünkü. İşin kötüsü de şu: Olmadığım biri gibi davrandığımda, olduğumdan daha saçma bir hâle bürünüyorum, daha büyük saçmalıyorum. Sonra da kendimi açıklamaya çalışırken buluyorum.

Aslında deli gibi içime kapanmak istiyorum, zira oradaki “gerçek” gayet güvenli. Ama kapanmamalıymışım, “iyiliğim” için gerekliymiş. Lakin böyle de yolumu kaybediyorum, kayboluyorum. Kendime pusula alabileceğim bir gerçeklik yok hayatımda. Her şey havada, hiçbir şey kesinlik taşıyor doğru düzgün. Her şeyin bir “belki” değeri var. Böyle bir dünyada ayakta bile durmak zorken bir de ilerlemeye çalışıyorum.

Deli olmak dedikleri bu mu acaba? Kendini bile tanımamak... “Gerçek kusursuz bir hastalıktır.” demiş Dostoyevski. Acaba ben de hastayım da yanlış tedavi mi alıyorum?

BU BİZİM HİKÂYEMİZ

“Soğuk, acımasız soğuktu.” diye başladı kadın. Biricik kızı kendisinden “gerçekçi” bir masal anlatmasını isteyince uzanan çocuğunun yanına oturmuştu, kıyamamıştı, anlatmaya başlamıştı. Çocuğunun üstünü örterken biraz daha düşündü ve sonra anlatmaya devam etti: “Bir fırıncı dükkânının önünde, yerde öylece uzanan bir kız çocuğu varmış. Üstündeki kazağı onu soğuktan korumuyormuş, adeta daha da üşütüyormuş.”

Kadın devam edip etmemekte tereddütlüydü. Ama minik kızı, onun anlatmaya devam etmediğini anlayınca gözünü açtığında, devam etmeye karar verdi. Aslında kadının anlattığı gerçektir. Masal gibi olan ise bu hikâyenin onların başından geçmiş olması ve bu küçük kızın hiçbir şeyden haberinin olmamasıydı. Kadın anlatmaya devam etti, daha yumuşak ifadeler kullanmaya dikkat edecekti. “Kendini tanımayan, neleri sevip sevmediğini bile bilmeyen bu kız, acımasız soğuk içine işlemeye devam ederken...” Kadın devam etmekte güçlük çekiyordu. Ona ne olmuştu böyle? Gözleri dolmuştu. Ama anlatmaya devam etmek zorunda hissetti kendini. Derin bir nefes aldı.

“Bu sırada tam karşı kaldırımdan geçen bir kız gözüne ilişmiş. Bu kız, bir kadın ve bir adamın elini tutuyormuş. Bunlar onun annesi ve babasıymış. Şimdi annesi ve babasına sarılan bu kız, bizim kızla aynı yaşlardaymış. O an, kazağı soğuk havadan korumayan bu kız ailesini hatırlamış. Anne ve babası uzun bir yolculuk yapmak için onu ablası ile bırakmış. Daha sonra ablası da bu yolculuğa çıkmış. Küçük kızımız tek başına kalmış bunca zaman. Derken, karşı kaldırımdaki kız pembe örgü şapkasını çıkarırken bizim kızı fark etmiş.” Kadının gözleri tekrar doluyordu. Kızının dinlediğinden şüpheli olsa da belli etmek istemedi ağladığını. Yine de çocuğu muhtemelen dalmıştı. Sesi titriyordu artık kadının, ağır geliyordu konuşmak, öylece anlatmak.

“Sonra... sonra...”

“Sonra pembe şapkalı kız ile arkadaş olmuşlar. Beraber onların evine gitmişler. Küçük kız ile konuşup onun evlerinde kalmasına ikna etmişler. Sonra da onu evlat edinmişler. Kendi çocuklarından ayırmamışlar, yedirmişler, içirmişler.

Bu iki kız ise kardeş olmuşlar, birbirlerine çok iyi bakmışlar. Uzun yıllar sonra bu iki kız kardeş büyümüş, genç kız olmuşlar. Hatta yıllar önce pembe şapka takan o kızın bir çocuğu bile olmuş. Ama yaklaşık üç ay sonra bu kızın da uzun bir yolculuğa çıkması gerekmiş. Bizim kız ise kardeşinin çocuğunu kendi çocuğu gibi bilmiş, ona bakmış, beslemiş ve çok sevmiş. Yani merak etme kızım, seni çok seviyorum.”

Artık kadın resmen ağlıyordu, daha da konuşamıyordu. Zaten “kızı” uyumuştur artık. Kadın, kızını—kendisinin olmayan kızını—alından öptü ve onu izlemeye başladı.

Bu küçük melek, az önce kadının anlattığı hikâyeyi kaçırmıştı. Belki de hayatındaki en büyük hataydı uykuya dalması. Ama insanlık hâliydi, değil mi?

Artık kadına her şey yalanmış gibi geliyordu. Şimdi o da uyumaya gitti. Belki de sonsuza kadar... Kim bilir?

HACI SABANCI ANADOLU LİSESİ

9/C ÖĞRENCİLERİNDEN

Her tasarım, her proje; sadece bir eser değil,
bir vizyonun yansıması. Bu sayfalarda, ilhamın
gücüyle yoğrulmuş, detaylarda saklı
inceliklerle işlenmiş bir emeğin izlerini
bulacaksınız.

Sanatın, tasarımın ve yaratıcılığın kesişim
noktasında bir durak...

Hoş geldiniz.

